BENDROJO TEISMO (dešimtoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS

2021 m. sausio 20 d.*

„Ekonominė ir pinigų sąjunga – Bankų sąjunga – Kredito įstaigų ir tam tikrų investicinių įmonių bendras pertvarkymo mechanizmas (BPM) – Bendras pertvarkymo fondas (BPF) – 2015 ir 2018 m. *ex ante* įnašų nustatymas – Prašymo iš naujo apskaičiuoti ir grąžinti įnašus atmetimas – Ieškinys dėl panaikinimo – Aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį – Priimtinumas – Įstaiga, kurios leidimas buvo panaikintas – Reglamento (ES) Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalis – Sąvoka „statuso pasikeitimas“ – Deleguotojo reglamento (ES) 2015/63 12 straipsnio 2 dalis“

Byloje T-758/18

ABLV Bank AS, įsteigtas Rygoje (Latvija), atstovaujamas advokato O. Behrends,

ieškovas,

prieš

Bendrą pertvarkymo valdybą (BPV), atstovaujamą J. Kerlin ir P. Messina, padedamų advokatų B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch ir S. Ianc,

atsakovę,

palaikomą

Europos Komisijos, atstovaujamos D. Triantafyllou, A. Nijenhuis ir A. Steiblytės,

įstojusios į bylą šalies,

dėl SESV 263 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2018 m. spalio 17 d. BPV raštą, kuriuo ji atmetė ieškovo prašymą, pirma, perskaičiuoti 2018 m. *ex ante* įnašą ir jam grąžinti permoką ir, antra, jam grąžinti dalį 2015 m. *ex ante* įnašo po to, kai Europos Centrinis Bankas (ECB) panaikino jo leidimą,

BENDRASIS TEISMAS (dešimtoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkas S. Papasavvas, teisėjai A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk ir G. Hesse (pranešėjas),

posėdžio sekretorė P. Cullen, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2020 m. liepos 6 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: anglų.

Sprendimą

I. Ginčo aplinkybės

1 Ieškovas *ABLV Bank AS* buvo Latvijos patvirtinta įstaiga iki 2018 m. liepos 11 d.; šią dieną jo leidimą Europos Centrinis Bankas (ECB) panaikino (žr. šio sprendimo 11 punktą). Iki šios datos jis buvo „svarbus subjektas“ ir dėl to jam buvo taikoma ECB priežiūra pagal bendrą priežiūros mechanizmą (BPM).

2 Remdamasi 2014 m. gegužės 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2014/59/ES, kuria nustatoma kredito įstaigų ir investicinių įmonių gaivinimo ir pertvarkymo sistema ir iš dalies keičiamos Tarybos direktyva 82/891/EEB, [Europos Parlamento ir Tarybos] direktyvos 2001/24/EB, 2002/47/EB, 2004/25/EB, 2005/56/EB, 2007/36/EB, 2011/35/ES, 2012/30/ES bei 2013/36/ES ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentai (ES) Nr. 1093/2010 bei (ES) Nr. 648/2012 (OL L 173, 2014, p. 190), 103 straipsniu, Latvijos Respublika užtikrina, kad kiekvienais metais iš jos teritorijoje patvirtintų įstaigų būtų surinkti įnašai.

3 2015 m. gruodį ieškovas gavo *Finanšu un kapitāla tirgus komisija* (Finansų ir kapitalo rinkų komisija, Latvija) pranešimą, kuriame jis buvo informuotas apie jo mokėtino 2015 m. *ex ante* įnašo sumą. Ji sudarė 1 338 112,40 EUR.

4 Vėliau, remiantis 2014 m. gegužės 21 d. Briuselyje pasirašytu tarpvyriausybiniu susitarimu dėl įnašų į Bendrą pertvarkymo fondą (BPF) pervedimo ir sujungimo (toliau – AIG), šis ieškovo sumokėtas įnašas buvo pervestas BPF.

5 2018 m. vasario 13 d. *United States Department of the Treasury* (Jungtinių Valstijų iždo departamentas, Jungtinės Amerikos Valstijos), tarpininkaujamas *Financial Crimes Enforcement Network* (*FinCEN*, Kovos su finansiniais nusikaltimais tinklas), paskelbė apie projektą pripažinti ieškovą įstaiga, keliančią didelį pavojų pinigų plovimo srityje, pagal *Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act)* (Įstatymas dėl Amerikos suvienijimo ir stiprinimo teikiant priemones, skirtas atskleisti terorizmui ir kovoti su juo) 311 skirsnį. Po šio paskelbimo ieškovas nebegalėjo atlikti mokėjimų Jungtinių Valstijų doleriais ir dėl to buvo iš jo atsiimta daug indėlių.

6 Be to, ECB įpareigojo Finansų ir kapitalo rinkų komisiją taikyti laikiną moratoriumą, kad ieškovui būtų suteikta laiko jo padėčiai stabilizuoti.

7 2018 m. vasario 23 d. ECB padarė išvadą, kad laikoma, jog ieškovas žlunga arba galėtų žlugti, kaip tai suprantama pagal 2014 m. liepos 15 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 806/2014, kuriuo nustatomos kredito įstaigų ir tam tikrų investicinių įmonių pertvarkymo vienodos taisyklės ir vienoda procedūra, kiek tai susiję su bendru pertvarkymo mechanizmu ir Bendru pertvarkymo fondu, ir iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 1093/2010 (OL L 225, 2014, p. 1), 18 straipsnio 1 dalį. Tą pačią dieną Bendra pertvarkymo valdyba (BPV) Sprendime SRB/EES/2018/09 konstatavo, kad pertvarkymo priemonė yra būtina atsižvelgiant į viešąjį interesą.

8 2018 m. vasario 26 d. ieškovo akcininkai pradėjo procedūrą, kuri jam leistų laiku atlikti savo likvidavimą, ir Finansų ir kapitalo rinkų komisijai pateikė prašymą patvirtinti jo savanoriško likvidavimo planą.

9 2018 m. balandžio 12 d. Sprendimu SRB/ES/SRF/2018/03 dėl 2018 m. *ex ante* įnašų apskaičiavimo BPV patvirtino 2018 m. *ex ante* įnašus.

10 2018 m. balandžio 27 d. raštu Finansų ir kapitalo rinkų komisija informavo ieškovą, kad BPV priėmė sprendimą dėl 2018 m. *ex ante* įnašų, ir jam nurodė mokėtiną sumą. Ieškovo mokėtino 2018 m. *ex ante* įnašo suma siekė 1 850 285,83 EUR. Ieškovas šią sumą sumokėjo 2018 m. liepos 3 d.

11 2018 m. liepos 11 d. ECB, gavęs Finansų ir kapitalo rinkų komisijos pasiūlymą, priėmė sprendimą panaikinti ieškovo leidimą.

12 2018 m. rugsėjo 17 d. raštu ieškovas paprašė BPV grąžinti dalį 2015 m. įnašo, iš naujo apskaičiuoti jo mokėtiną 2018 m. įnašą ir grąžinti *ex ante* įnašų permoką.

13 BPV atsakė ieškovui 2018 m. spalio 17 d. raštu (toliau – ginčijamas sprendimas). Šiame rašte BPV visų pirma apibendrino ieškovo prašymą, kiek tai susiję, pirma, su jo 2018 m. *ex ante* įnašu ir, antra, su jo 2015 m. *ex ante* įnašu. Be to, kiek tai susiję su 2018 m. *ex ante* įnašu, cituodama Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį ir 2014 m. spalio 21 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2015/63, kuriuo papildomos Direktyvos 2014/59 nuostatos dėl *ex ante* įnašų, skirtų pertvarkymo finansavimo struktūroms (OL L 11, 2015, p. 44), 12 straipsnio 2 dalį, BPV konstatavo, kad nė vienoje iš šių dviejų reglamentų nuostatų nebuvo numatytas ieškovo prašomas perskaičiavimas ar grąžinimas. BPV nurodė, kad, priešingai, nei tvirtino ieškovas savo prašyme, ECB atliktas kredito įstaigos leidimo panaikinimas reiškė statuso pasikeitimą, kaip tai suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį. Todėl ji nusprendė, kad 2018 m. liepos 11 d. ECB sprendimas, susijęs su ieškovu, neturėjo įtakos jo mokėtinam metiniam 2018 m. įnašui ir jos neįpareigojo perskaičiuoti ar grąžinti aptariamo įnašo dalį. Galiausiai, kiek tai susiję su 2015 m. *ex ante* įnašais, BPV patikslino, kad valstybių narių gauti įnašai buvo pervesti BPF remiantis AIG 3 straipsnio 3 dalimi. Ji nusprendė, kad įstaigos, kurios sumokėjo 2015 m. *ex ante* įnašus ir kurių leidimas vėliau buvo panaikintas, neturi teisės į šių ir į visų kitų tinkamai sumokėtų *ex ante* įnašų grąžinimą, vadovaujantis Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalimi. Atsižvelgdama į šias aplinkybes, BPV padarė išvadą, kad negali perskaičiuoti ieškovo 2018 m. *ex ante* įnašo, ir, motyvuodama tuo, kad ECB panaikino jo leidimą, jam grąžinti už 2015 m. sumokėto *ex ante* įnašo likutį.

II. Procesas ir šalių reikalavimai

14 2018 m. gruodžio 21 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovo ieškinį.

15 2019 m. balandžio 30 d. Bendrojo Teismo aštuntosios kolegijos pirmininko sprendimu Europos Komisijai buvo leista įstoti į bylą palaikyti BPV reikalavimų.

16 Pasikeitus Bendrojo Teismo sudėčiai, 2019 m. spalio 21 d. sprendimu Bendrojo Teismo pirmininkas paskyrė bylą naujam teisėjui pranešėjui, paskirtam į dešimtąją kolegiją.

17 Taikydamas 2020 m. gegužės 11 d. proceso organizavimo priemonę, Bendrasis Teismas paprašė šalių atsakyti į kelis klausimus.

18 Komisija ir BPV atitinkamai 2020 m. birželio 4 ir 12 d. atsakė į pateiktus klausimus.

19 2020 m. birželio 12 d. raštu ieškovas taip pat atsakė į klausimą, kurį jam pateikė Bendrasis Teismas. 2020 m. birželio 29 d. raštu ieškovas pateikė savo pastabas į BPV ir Komisijos atsakymus į antrąjį klausimą, kurį Bendrasis Teismas pateikė taikydamas 2020 m. gegužės 11 d. proceso organizavimo priemonę.

20 Bendrojo Teismo dešimtosios kolegijos siūlymu Bendrasis Teismas, remdamasis savo Procedūros reglamento 28 straipsniu, nusprendė perduoti bylą nagrinėti išplėstinei kolegijai.

21 2020 m. liepos 6 d. vykusiame posėdyje šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo klausimus.

22 Ieškovas Bendrojo Teismo prašo:

– panaikinti ginčijamą sprendimą,

– priteisti iš BPV bylinėjimosi išlaidas.

23 BPV Bendrojo Teismo prašo:

– pripažinti ieškinį nepriimtinu arba, nepatenkinus šio reikalavimo, jį atmesti kaip nepagrįstą,

– priteisti iš ieškovo visas jos patirtas bylinėjimosi ir teisines išlaidas.

24 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

– priteisti iš ieškovo bylinėjimosi išlaidas.

III. Dėl teisės

A. Dėl priimtinumo

25 Pateikdama pagrindinį reikalavimą BPV tvirtina, kad ieškinys yra visas nepriimtinas. Iš esmės ji tvirtina, pirma, kad ginčijamas sprendimas nėra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį. BPV nesinaudojo teisėtais įgaliojimais, numatytais sukelti teisinių pasekmių, galinčių turėti įtakos ieškovo interesams pakeičiant jo teisinę padėtį. Ginčijamas sprendimas yra informacinio pobūdžio. Antra, BPV tvirtino, kad ji abejojo, ar ieškovas tenkina tiesioginio poveikio sąlygą. Trečia, BPV mano, kad ieškovas negali prašyti panaikinti ginčijamą sprendimą dėl laikotarpio iki jo leidimo panaikinimo (nuo 2018 m. vasario 23 d. iki liepos 11 d.), nes jo 2018 m. rugsėjo 17 d. prašyme nebuvo minimas šis laikotarpis.

26 Ieškovas tvirtina, kad ginčijamas sprendimas yra neigiamas sprendimas, kuriuo nedviprasmiškai atmetamas jo prašymas. Jis mano, kad yra tiesiogiai susijęs su šiuo sprendimu, nes jis yra jam skirtas. Be to, ieškovas tvirtina, kad ginčijamame sprendime BPV atsisakė bet kokio galimo perskaičiavimo ar grąžinimo. Todėl jis mano, kad grįsdamas savo ieškinį jis gali nurodyti tiek laikotarpį po 2018 m. vasario 23 d. (BPV sprendimo nepatvirtinti pertvarkymo schemos data), tiek po 2018 m. liepos 11 d.

27 Visų pirma dėl to, ar ginčijamas sprendimas yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, reikia priminti, kad „aktai, dėl kurių galima pareikšti ieškinį“, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį, yra bet kokios Europos Sąjungos institucijų priimtos nuostatos, nepriklausomai nuo jų formos, kuriomis siekiama sukelti privalomų teisinių pasekmių (žr. 2017 m. spalio 25 d. Sprendimo *Rumunija / Komisija*, C-599/15 P, EU:C:2017:801, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

28 Aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį, nėra vien informatyvaus pobūdžio aktas (šiuo klausimu žr. 2007 m. spalio 4 d. Nutarties *Suomija / Komisija*, C-457/06 P, nepaskelbta Rink., EU:C:2007:582, 36 punktas).

29 Norint nustatyti, ar aktas sukelia privalomų teisinių pasekmių, reikia remtis jo esme. Šios pasekmės turi būti vertinamos remiantis objektyviais kriterijais, pavyzdžiui, to akto turiniu, prireikus atsižvelgiant į jo priėmimo aplinkybes ir jį priėmusios institucijos įgaliojimus (žr. 2017 m. spalio 25 d. Sprendimo *Slovakija / Komisija*, C-593/15 P ir C-594/15 P, EU:C:2017:800, 47 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

30 Nagrinėjamu atveju dėl ginčijamo akto turinio reikia priminti, kad 2018 m. spalio 17 d. ieškovui skirtu raštu BPV atmetė jo prašymą, pirma, perskaičiuoti jo 2018 m. *ex ante* įnašą ir jam grąžinti permoką ir, antra, grąžinti jam dalį 2015 m. *ex ante* įnašo dėl to, kad ECB panaikino jo leidimą.

31 Ginčijamame sprendime aiškiai skelbiama, kad BPV mano, jog ji negali patenkinti ieškovo prašymų dėl perskaičiavimo ir grąžinimo dėl to, kad jie prieštarauja Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 daliai ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 daliai.

32 Dėl 2018 m. *ex ante* įnašo jame nurodyta, kad „[j]okioje [Reglamento Nr. 806/2014 ir Deleguotojo reglamento 2015/63] nuostatoje nenumatytas perskaičiavimas ar grąžinimas“. Dėl 2015 m. *ex ante* įnašo BPV nurodo, kad „[į]staigos, kurios sumokėjo 2015 m. *ex ante* įnašą ir kurių leidimas vėliau buvo panaikintas, neturi teisės į šio ar bet kokio kito tinkamai sumokėto *ex ante* įnašo grąžinimą“ ir kad „[t]okia išvada darytina remiantis Reglamento (ES) Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalimi“. Raštas užbaigiamas taip: „Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, nėra pagrindo BPV perskaičiuoti 2018 m. *ex ante* įnašą ir grąžinti 2015 m. *ex ante* įnašo „likutį“ dėl to, kad ECB panaikino *ABLV Bank* leidimą <…>“

33 Taigi ginčijamo sprendimo turinys rodo, kad jis yra sprendžiamojo pobūdžio ir galutinis. Jo turinys, priešingai, nei tvirtina BPV, nėra vien informatyvaus pobūdžio.

34 Dėl ginčijamo sprendimo priėmimo konteksto reikia pažymėti, kad kaip kredito įstaiga, kuriai leidimas suteiktas iki 2018 m. liepos 11 d. ir kuri įsteigta bankų sąjungoje dalyvaujančiojoje valstybėje narėje, ieškovas, remiantis Direktyva 2014/59 ir Reglamentu Nr. 806/2014, turėjo mokėti įmokas į Latvijos Respublikos įsteigtą nacionalinį pertvarkymo fondą (o vėliau – į BPF) 2015 ir 2018 m. *ex ante* įnašų forma.

35 Dėl BPV įgaliojimų reikia pažymėti, kad ji yra vienintelė kompetentinga institucija, kiek tai susiję su kiekvienos įstaigos *ex ante* įnašų apskaičiavimu ir prireikus su jų perskaičiavimu laikantis Reglamento Nr. 806/2014 (visų pirma jo 70 straipsnio 2 dalies) ir Deleguotojo reglamento 2015/63 (šiuo klausimu žr. 2019 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Iccrea Banca*, C-414/18, EU:C:2019:1036, 45–47 punktus ir 2019 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Portigon / BPV*, T-365/16, EU:T:2019:824, 71 punktą). BPV taip pat atsakinga už BPF valdymą, t. y. už išteklius, kuriuos sudaro surinkti *ex ante* įnašai (Reglamento Nr. 806/2014 67 straipsnis).

36 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, ginčijamas sprendimas yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, kaip tai suprantama pagal SESV 263 straipsnį.

37 Antra, dėl argumento, susijusio su tiesioginio poveikio sąlyga, kurio per posėdį BPV atsisakė, reikia konstatuoti, kad ieškovas yra asmuo, kuriam skirtas aktas, kurį jis prašo panaikinti. Taigi SESV 263 straipsnio ketvirtos pastraipos pirmo sakinio pradžioje nurodytos sąlygos, su kuriomis siejamas ieškinio priimtinumas, yra įvykdytos.

38 Trečia, BPV tvirtina, kad kai kurios ieškinio dalys, t. y. 5, 64 ir 65 punktai bei A.17 priedas, gali būti suprantamos taip, kad ieškovas siekia susigrąžinti sumas, kurias ji nustato laikotarpiu nuo 2018 m. vasario 23 d. iki liepos 11 d. įskaitytinai. BPV mano, kad jei (ir tik tuo atveju) ieškovas siekia, kad ginčijamas sprendimas būtų panaikintas dėl laikotarpio nuo 2018 m. vasario 23 d. iki liepos 11 d. įskaitytinai, ieškinys turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

39 Paklaustas per posėdį Bendrajame Teisme šiuo klausimu, ieškovas patvirtino, kad jis ginčija visą ginčijamą sprendimą ir tik prašo jį panaikinti. Jis patikslino, kad, kiek tai susiję su šiuo ginču, prašymas grąžinti jo 2018 m. *ex ante* įnašą apima tik laikotarpį po jo leidimo panaikinimo.

40 Atsižvelgiant į šias aplinkybes, reikia konstatuoti, kad ieškinio 5, 64 ir 65 punktai bei A.17 priedas yra tik argumentai, kuriuos ieškovas pateikė siekdamas įrodyti, kad ginčijamas sprendimas yra klaidingas, o tai, beje, jis nurodė ir per posėdį. Taigi, priešingai, nei galėjo manyti BPV, šiuo ieškiniu nesiekiama susigrąžinti sumų, tariamai mokėtinų laikotarpiu nuo 2018 m. vasario 23 d. iki liepos 11 d. įskaitytinai.

41 Todėl BPV nurodytą nepriimtinumo pagrindą reikia atmesti.

42 Taigi šis ieškinys yra priimtinas.

B. Dėl esmės

43 Grįsdamas ieškinį ieškovas remiasi dešimčia pagrindų. Pirmais trimis pagrindais ieškovas iš esmės priekaištauja BPV dėl to, kad ji tinkamai neatsižvelgė į *ex ante* įnašų *pro rata temporis* pobūdį. Ketvirtasis ir penktasis pagrindai grindžiami klaidingu, pirma, Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies ir, antra, Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalies aiškinimu. Šeštasis pagrindas grindžiamas teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principų pažeidimu. Septintasis pagrindas grindžiamas proporcingumo principo pažeidimu. Aštuntasis pagrindas grindžiamas *adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans* pažeidimu. Devintasis pagrindas grindžiamas draudimo neatlikti prieštaringų veiksmų pažeidimu. Dešimtasis pagrindas grindžiamas teisės į nuosavybę ir laisvės užsiimti verslu pažeidimu.

44 Bendrasis Teismas mano, kad tinkama penkis pirmuosius pagrindus nagrinėti visus kartu. Kiti pagrindai bus analizuojami atskirai, išskyrus pagrindus, grindžiamus atitinkamai *adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans* ir draudimo neatlikti prieštaringų veiksmų pažeidimu; šie bus abu kartu nagrinėjami paskiausiai.

1. Dėl pagrindų priimtinumo

45 Dėl ieškinio pagrindų priimtinumo BPV iš esmės tik bendrai tvirtina, kad ieškovo argumentai yra nelabai aiškūs arba nepakankamai pagrįsti.

46 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal Procedūros reglamento 76 straipsnio d punktą ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka, o ši informacija turi būti pakankamai aiški ir tiksli, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas – vykdyti kontrolę, jei įmanoma, be jokios kitos papildomos informacijos (2017 m. kovo 7 d. Sprendimo *United Parcel Service / Komisija*, T-194/13, EU:T:2017:144, 191 punktas).

47 Taip pat reikia priminti, jog tam, kad ieškinys Bendrajame Teisme būtų priimtinas, be kita ko, būtina, kad svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis grindžiamas, būtų bent jau trumpai, bet nuosekliai ir suprantamai nurodytos pačiame ieškinio tekste (2017 m. kovo 7 d. Sprendimo *United Parcel Service / Komisija*, T-194/13, EU:T:2017:144, 192 punktas).

48 Nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš šio sprendimo 52–56, 132, 140, 155 ir 168 punktų, ieškovo pateiktais argumentais dėl dešimties jo pagrindų priekaištaujama dėl ginčijamame sprendime BPV pateikto atsakymo į jo prašymus dėl perskaičiavimo ir grąžinimo, motyvuojant tuo, kad jis grindžiamas klaidingu taikytinų nuostatų aiškinimu.

49 Reikia bendrai ir atsižvelgiant į tai, kas bus nurodyta vėliau šio sprendimo 152 punkte, konstatuoti, kad faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis ieškovas grindžia šiuos argumentus, yra suprantamos skaitant dešimt ieškinio pagrindų. Be to, reikia konstatuoti, kad BPV galėjo atsiliepime į ieškinį atsakyti į šiuos argumentus. Bendrasis Teismas, skaitydamas ieškinį, taip pat neturėjo sunkumų nustatyti ieškovo argumentus.

50 Iš to, kas išdėstyta, darytina išvada, kad, atsižvelgiant į tai, kas bus nurodyta šio sprendimo 152 punkte, dešimtyje ieškinio pagrindų pateikti ieškovo argumentai yra priimtini atsižvelgiant į Procedūros reglamento 76 straipsnio d punkte nurodytus reikalavimus.

51 Vadinasi, reikia atmesti visus BPV argumentus, susijusius su tuo, kad Bendrasis Teismas turi atmesti ieškovo argumentus kaip nepriimtinus.

2. Dėl pirmųjų penkių pagrindų, grindžiamų neatsižvelgimu į „ex ante“ įnašų tariamą „pro rata temporis“ pobūdį ir Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies bei Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio netinkamu aiškinimu

52 Pirma, ieškovas tvirtina, kad *ex ante* įnašai mokami *pro rata temporis*, nes jie mokami iš anksto ir už tam tikrus nustatytus laikotarpius, per kuriuos kredito įstaigos naudojasi Europos pertvarkymo sistemos siūlomomis garantijomis. Visų pirma ieškovas pažymi: kadangi prarado kredito įstaigos statusą, jis nebegali naudotis šiomis garantijomis. Ieškovo keliamos ir BPF dengiamos rizikos pašalinimas lemia proporcingą BPF finansavimo poreikio sumažėjimą. Taigi ieškovas mano, kad turi teisę susigrąžinti dalį savo *ex ante* įnašų. Be to, jo teigimu, tai, kad per pirmuosius aštuonis BPF egzistavimo metus 2015 m. *ex ante* įnašai turi būti atskaitomi iš kiekvienos kredito įstaigos metinių įnašų, įrodo šių įnašų *pro rata temporis* pobūdį. Galiausiai BPV pati Sprendime SRB/ES/SRF/2018/03 pripažįsta, kad įnašai yra grąžintini, kai ji tvirtina, kad jei 2015 m. įnašai lemia neigiamą sumą, atitinkama suma pervedama įstaigai per 2018 m. įnašų mokėjimo laikotarpį. Minėtame sprendime taip pat nurodoma situacija, kai kredito įstaiga netenka leidimo dėl sujungimo. Šiuo klausimu ieškovas teigia, kad tokiu atveju BPF pervestos sumos neprarandamos, nes subjektui po sujungimo taikomas išskaičiavimas, nurodytas 2014 m. gruodžio 19 d. Tarybos įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/81, kuriuo nustatomos vienodos Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 806/2014 nuostatų dėl *ex ante* įnašų į Bendrą pertvarkymo fondą taikymo sąlygos (OL L 15, 2015, p. 1), 8 straipsnio 2 dalyje.

53 Antra, ieškovas teigia, kad BPV klaidingai aiškina Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį, pagal kurią tinkamai sumokėti įnašai negrąžinami. Jis mano, kad žodžiai „tinkamai sumokėti“ turi būti aiškinami taip, kad kiekviena įmoka turi turėti priežastį ir kad todėl ji gali būti grąžinta išnykus šiai priežasčiai. Jo prašymas dėl grąžinimo grindžiamas, be kita ko, nepagrįsto praturtėjimo draudimo principu. Bet kuriuo atveju ieškovas teigia, kad Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalis netaikoma 2015 m. *ex ante* įnašams. Šie įnašai buvo „sumokėti“ ne remiantis Reglamentu Nr. 806/2014, bet taikant Direktyvos 2014/59 perkėlimo į nacionalinę teisę priemonę.

54 Trečia, ieškovas mano, kad BPV klaidingai aiškina Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį. Jis teigia, kad šios nuostatos formuluotėje remiamasi veikiau „įstaigos statusu“, bet ne „panašiu į įstaigos statusu“. Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalyje daroma prielaida, kad atitinkamas subjektas išlieka įstaiga. Ieškovo teigimu, Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalis taikoma tuo atveju, kai banko įstaigos teisinė ar faktinė padėtis gali turėti įtakos nustatant įmokos dydį, tačiau bankas ir toliau įtrauktas į pertvarkymo finansavimo mechanizmą. Toks nėra ieškovo atvejis, taigi ši nuostata netaikoma. Grįsdamas savo argumentus ieškovas taip pat remiasi 2017 m. rugsėjo 14 d. Komisijos deleguotojo reglamento (ES) 2017/2361 dėl galutinės įnašų, skirtų Bendros pertvarkymo valdybos administracinėms išlaidoms padengti, sistemos (OL L 337, 2017, p. 6) 7 straipsniu.

55 Ketvirta, ieškovas dublike priduria, jog BPV esant tam tikroms aplinkybėms sutinka, kad nauji skaičiavimai būtų atlikti ir įnašai būtų grąžinti. Šiuo klausimu jis teigia, kad pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio 3 dalį leidžiama atlikti naujus skaičiavimus ir grąžinti sumas, ir taip pat remiasi Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio 4 dalimi.

56 Penkta, ieškovas savo pastabose dėl įstojimo į bylą paaiškinimų teigia, kad ši byla skiriasi nuo bylos, kurioje buvo priimtas 2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimas *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967). Nagrinėjama byla susijusi su kredito įstaigos ir jos indėlių „realiu pašalinimu“, o minėta byla susijusi su Vokietijos kredito įstaigos atliktu Italijos kredito įstaigos prijungimu. Taigi, ieškovo teigimu, Europos požiūriu sujungimas minėtoje byloje neturėjo jokios reikšmės įnašus mokančios įstaigos dalyvavimui finansuojant BPF. Šioje byloje, priešingai, ieškovas nustojo dalyvauti finansuojant BPF.

57 BPV, palaikoma Komisijos, ginčija šiuos argumentus.

a) Dėl 2018 m. „ex ante“ įnašo

58 Ieškovas iš esmės teigia, kad ECB atliktas jo leidimo panaikinimas įnašų mokėjimo laikotarpiu, t. y. 2018 m., yra aplinkybė, jam suteikianti teisę į jo *ex ante* įnašo už šį laikotarpį perskaičiavimą *pro rata temporis* ir todėl į dalį sumų, sumokėtų kaip 2018 m. *ex ante* įnašas, grąžinimą. Šis perskaičiavimas taikomas įnašų mokėjimo laikotarpiui nuo 2018 m. sausio 1 d. iki liepos 11 d. Gauta permoka siekia 947 127,55 EUR.

59 Pagal Reglamento Nr. 806/2014 2 straipsnį šis reglamentas taikomas kredito įstaigoms, įsteigtoms bankų sąjungoje dalyvaujančiojoje valstybėje narėje, kaip antai ieškovui. Pagal 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 575/2013 dėl prudencinių reikalavimų kredito įstaigoms ir investicinėms įmonėms ir kuriuo iš dalies keičiamas Reglamentas (ES) Nr. 648/2012 (OL L 176, 2013, p. 1) 4 straipsnio 1 dalies 1 punktą kredito įstaiga – įmonė, kuri verčiasi indėlių ar kitų grąžintinų lėšų priėmimu iš visuomenės ir paskolų teikimu savo sąskaita. Kredito įstaigos prieš pradėdamos veiklą turi gauti leidimą, kaip tai numatyta 2013 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2013/36/ES dėl galimybės verstis kredito įstaigų veikla ir dėl riziką ribojančios kredito įstaigų ir investicinių įmonių priežiūros, kuria iš dalies keičiama Direktyva 2002/87/EB ir panaikinamos direktyvos 2006/48/EB bei 2006/49/EB (OL L 176, 2013, p. 338), 8 straipsnio 1 dalyje.

60 Pagal Reglamentą Nr. 806/2014 kiekviena dalyvaujančiojoje valstybėje narėje įsteigta ir veiklos leidimą gavusi kredito įstaiga turi finansuoti BPF bent kartą per metus mokėdama *ex ante* įnašus. Atskiras kiekvienos įstaigos įnašas apskaičiuojamas proporcingai jos įsipareigojimų sumos (išskyrus nuosavas lėšas ir apdraustuosius indėlius) ir visų įstaigų, gavusių veiklos leidimą visų dalyvaujančiųjų valstybių narių teritorijose, bendros įsipareigojimų sumos (išskyrus nuosavas lėšas ir apdraustuosius indėlius) santykiui (Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 1 dalis).

61 Be to, iš Reglamento Nr. 806/2014 69 straipsnio 1 dalies ir Deleguotojo reglamento 2015/63 4 straipsnio 2 dalies matyti, kad kasmetinis kredito įstaigų *ex ante* įnašų surinkimas buvo nustatytas siekiant užtikrinti, kad ne vėliau kaip pasibaigiant aštuonerių metų pradiniam laikotarpiui nuo 2016 m. sausio 1 d. BPF turimų finansinių išteklių suma pasiektų bent 1 % visų kredito įstaigų, gavusių veiklos leidimą visose dalyvaujančiosiose valstybėse narėse, apdraustųjų indėlių sumos.

62 Kad būtų pasiektas šis tikslas, pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 4 straipsnio 1 dalį ir 14 straipsnio 1–3 dalis BPV privalo apskaičiuoti mokėtinus įnašus remdamasi apskaitos informacija, susijusia su naujausiomis patvirtintomis metinėmis finansinėmis ataskaitomis, turimomis iki metų, ėjusių prieš įnašų mokėjimo laikotarpį, gruodžio 31 d., kartu su teisės aktų nustatytą auditą atliekančio auditoriaus ar audito įmonės pateikta nuomone.

63 Ieškovas neginčija, kad jis 2018 m. sausio 1 d. buvo leidimą gavusi įstaiga, įsteigta dalyvaujančiojoje valstybėje narėje, ir kad dėl to jis turi mokėti įnašus į BPF. Jis neteigia, kad Sprendimu SRB/ES/SRF/2018/03 BPV klaidingai apskaičiavo jo individualaus 2018 m. įnašo sumą. Tačiau jis

tvirtina, kad dėl to, jog 2018 m. liepos 11 d. ECB panaikino jo leidimą, jam nuo šios datos nebetaikomas Reglamentas Nr. 806/2014 ir todėl jo 2018 m. *ex ante* įnašas turi būti iš naujo apskaičiuotas *pro rata temporis*.

64 Siekiant atsakyti į šiame ieškinyje pateiktus aiškinimo klausimus ir nustatyti tikslią Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio taikymo sritį, reikia atsižvelgti ne tik į jų formuluotę, bet taip pat į jų kontekstą bei teisės akto, kuriame jie yra, siekiamus tikslus (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *VEMW ir kt.*, C-17/03, EU:C:2005:362, 41 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

1) Dėl Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies aiškinimo

65 Dėl, pirma, pažodinio Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies aiškinimo reikia priminti, kad jis yra suformuluotas taip:

„Tinkamai sumokėti kiekvieno [minėto reglamento] 2 straipsnyje nurodyto subjekto [t. y., be kita ko, tokių kredito įstaigų, kaip ieškovas] įnašai šiems subjektams nekompensuojami.“

66 Pažodinis Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies aiškinimas patvirtina BPV poziciją ginčijamame sprendime.

67 Taigi Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies formuluotėje pabrėžiamas tinkamai sumokėtų *ex ante* įnašų negrąžintinumas. Grąžintinumo nebuvimą, be jokios abejonės, patvirtina teisės aktų leidėjo vartojamas neiginys. Vartojamos sąvokos yra vienareikšmės. Nėra jokios užuominos apie galimybę koreguoti *ex ante* įnašus remiantis mėnesiniu apskaičiavimu, kai įstaiga per mokėjimo laikotarpį netenka savo veiklos leidimo.

68 Antra, dėl Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies konteksto reikia visų pirma priminti, kad pagal Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 2 dalį BPV kiekvienais metais apskaičiuoja individualius įnašus, siekdama užtikrinti, kad visų įstaigų, gavusių veiklos leidimą visų dalyvaujančiųjų valstybių narių teritorijose, mokėtini įnašai neviršytų 12,5 % tikslinio lygio.

69 Taigi, be tikslinio lygio, kurį reikia pasiekti iki pradinio laikotarpio pabaigos, egzistuoja metinės įnašų, renkamų iš įstaigų atitinkamais metais per minėtą pradinį laikotarpį, sumos riba. Taigi, kaip teisingai pažymi BPV, remiantis Reglamento Nr. 806/2014 69 straipsnio 2 dalimi kalendorinių metų kaip *ex ante* įnašų mokėjimo laikotarpio pasirinkimas yra teisės aktų leidėjų valios, kad įstaigoms tenkanti našta per pradinį laikotarpį būtų kuo tolygiau paskirstoma per visą laikotarpį, pasekmė. Priešingai, nei teigia ieškovas, tai, kad *ex ante* įnašai yra metiniai, nereiškia, kad jie „susiję“ su tam tikrais metais ir todėl neišvengiamai reikia atlikti koregavimą, kai tais metais įstaiga netenka veiklos leidimo.

70 Be to, viena vertus, reikia pažymėti, kad *ex ante* įnašai, kuriais finansuojamas BPF, renkami iš finansų sektoriaus subjektų prieš bet kokį pertvarkymo veiksmą ir nepriklausomai nuo jo (Reglamento Nr. 806/2014 102 konstatuojamoji dalis). Kita vertus, pertvarkymo priemonės gali būti taikomos tik tiems subjektams, kurie žlunga arba galėtų žlugti, ir tik tuomet, kai tai būtina siekiant įgyvendinti visuotinės svarbos finansinio stabilumo tikslą (Reglamento Nr. 806/2014 18 straipsnio 1 dalis; taip pat žr. minėto reglamento 61 konstatuojamąją dalį). Kitaip tariant, net jei įstaiga, kuri tinkamai sumokėjo savo *ex ante* įnašus, žlunga ar galėtų žlugti, pertvarkymo priemonė gali būti taikoma, tik jei tai būtina dėl viešojo intereso. Teisės nuostatose nenustatytas joks automatinis ryšys tarp *ex ante* įnašo sumokėjimo ir atitinkamos įstaigos pertvarkymo. BPV teigia, kad tik viešojo intereso apsauga, bet ne individualus įstaigos interesas yra lemiamas veiksnys naudojant BPF (taip pat žr. Reglamento Nr. 806/2014 67 straipsnio 2 dalį). Įstaigos sumokėtas *ex ante* įnašas už tam tikrą laikotarpį nesuteikia jai individualios teisės į tai, kad BPF būtų naudojamas tuo atveju, jei minėtu laikotarpiu ši įstaiga žlugtų ar galėtų žlugti.

71 Įstaigos įnašo sumokėjimas BPF negarantuoja kokios nors atlygio, bet, siekiant viešojo intereso, užtikrina BPF išteklių finansavimą iki Sąjungos teisės aktų leidėjo nustatyto minimalaus lygio, kad būtų užtikrintas Europos bankų sistemos stabilumas.

72 Iš tiesų iš Reglamento Nr. 806/2014, visų pirma 14 ir 18 straipsnių, 67 straipsnio 2 dalies ir 70 straipsnio, taip pat minėto reglamento 19, 100, 102 ir 104 konstatuojamųjų dalių, matyti, kad BPF dengiama rizika yra ta, kurią visas finansų sektorius kelia finansų sistemos stabilumui, taigi ir nacionaliniams biudžetams. Kaip matyti iš Reglamento Nr. 806/2014 100 konstatuojamosios dalies, teisės aktų leidėjas manė, kad finansų sistemos stabilizavimą turėtų finansuoti visas finansų sektorius. Nagrinėjamu atveju ieškovas, kaip finansų sektoriaus subjektas, 2018 m. sausio 1 d. sumokėjo savo 2018 m. įnašą į BPF.

73 Būtent dėl šios priežasties *ex ante* įnašai neturėtų būti vertinami kaip draudimo įmokos, kurių kasmėnesinis mokėjimas ir grąžinimas galėtų būti galimas, jei jas mokanti įstaiga tais metais netektų savo veiklos leidimo, kaip teigia ieškovas, grįsdamas savo argumentus. Dėl tų pačių priežasčių argumentas, kad įnašo mokėjimo metais išnykusi įstaiga mažina riziką, kurią reikia padengti, taigi ir sumažėjusius BPF finansavimo poreikius, turi būti atmestas.

74 Trečia, dėl Reglamentu Nr. 806/2014 ir Deleguotuoju reglamentu 2015/63 siekiamo tikslo reikia priminti, kad kasmetinis kredito įstaigų *ex ante* įnašų surinkimas buvo nustatytas siekiant užtikrinti, kad ne vėliau kaip pasibaigiant aštuonerių metų pradiniam laikotarpiui nuo 2016 m. sausio 1 d. BPF turimų finansinių išteklių suma pasiektų bent 1 % visų kredito įstaigų, gavusių veiklos leidimą visose dalyvaujančiosiose valstybėse narėse, apdraustųjų indėlių sumos (žr. šio sprendimo 61 punktą).

75 Taigi, jei BPV būtų turėjusi atsižvelgti į kredito įstaigų teisinės ir finansinės padėties pokytį atitinkamu įnašų mokėjimo laikotarpiu, jai būtų buvę sunku patikimai ir nuosekliai apskaičiuoti kiekvienos iš jų mokėtinus įnašus ir siekti tikslo, kad iki pradinio laikotarpio pabaigos būtų pasiektas bent 1 % visų kredito įstaigų, gavusių veiklos leidimą valstybėje narėje, apdraustųjų indėlių sumos, kadangi tam tikros įstaigos įnašų perskaičiavimas neišvengiamai turi įtakos kitų kredito įstaigų mokėtinai sumai.

76 Atsižvelgiant į *ex ante* įnašų mokėjimo momentą ir tikslą, reikia konstatuoti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovas, įstaigos veiklos leidimo netekimas įmokos mokėjimo laikotarpiu nesuteikia jam teisės į jo *ex ante* įnašo už šį laikotarpį perskaičiavimą *pro rata temporis* ir todėl į dalies už šį laikotarpį sumokėto įnašo grąžinimą. Apibendrinant pažymėtina, kad BPV nepadarė teisės klaidos, kai Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį aiškino taip, kad ji neturėjo nei teisės *pro rata temporis* perskaičiuoti ieškovo 2018 m. *ex ante* įnašą, nei grąžinti jam tariamos permokos.

2) Dėl Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio aiškinimo

77 Dėl ieškovo argumentų, susijusių su Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsniu, visų pirma reikia priminti šios nuostatos turinį:

„1. Jeigu įstaiga yra naujai prižiūrima įstaiga tik įnašų mokėjimo laikotarpio dalį, dalinis įnašas nustatomas 3 skirsnyje nustatytą metodiką taikant jos metinio įnašo sumai, apskaičiuotai paskesniam įnašų mokėjimo laikotarpiui, atsižvelgiant į visų įnašų mokėjimo laikotarpio mėnesių, kai įstaiga yra prižiūrima, skaičių.

2. Įstaigos, įskaitant mažą įstaigą, statuso pasikeitimas per įnašų mokėjimo laikotarpį neturi įtakos tais konkrečiais metais mokėtinam metiniam įnašui.“

78 Ginčijamame sprendime BPV nusprendė, kad tai, jog ECB panaikino kredito įstaigos veiklos leidimą, reiškė statuso pasikeitimą, kaip tai suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį. Vadinasi, 2018 m. liepos 11 d. ECB sprendimas panaikinti ieškovo veiklos leidimą neturi įtakos jo mokėtinai 2018 m. metinio įnašo sumai.

79 Ieškovas iš esmės teigia, kad šios nuostatos formuluotėje daroma nuoroda į „įstaigos statusą“, o ne į „panašų į įstaigos statusą“. Ieškovo teigimu, Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalyje daroma prielaida, kad atitinkamas subjektas išlieka kredito įstaiga ir todėl ji nėra jam taikoma. Ieškovas savo 2020 m. birželio 12 d. atsakyme į Bendrojo Teismo rašytinį klausimą patikslino ir per posėdį patvirtino ne tik tai, kad Deleguotojo reglamento 12 straipsnio 2 dalis netaikoma, bet ir tai, kad minėto reglamento 12 straipsnio 1 dalis nėra reikšminga nagrinėjamai bylai.

80 Šiuo klausimu byloje, kurioje buvo priimtas 2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimas *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), Teisingumo Teismas dėl sąvokos „statuso pasikeitimas“, kaip tai suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį, nusprendė, kad ji taikant minėtą reglamentą yra autonominė Sąjungos teisės sąvoka, kurią visų valstybių narių teritorijoje būtina aiškinti vienodai (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 33 punktas).

81 Visų pirma Teisingumo Teismas pažymėjo, kad žodžiai „statuso pasikeitimas“ gali apimti bet kokį įstaigos teisinės ar faktinės padėties pasikeitimą, galintį turėti įtakos Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalies taikymui. Tokį aiškinimą patvirtina žodžiai „įskaitant mažą įstaigą“, nurodantys, kad įstaigos dydžio pakeitimas, kuris yra svarbus siekiant taikyti nuostatas mažoms įstaigoms, yra tik viena iš šioje nuostatoje nurodytų situacijų (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 35 ir 36 punktai).

82 Be to, Teisingumo Teismas pažymėjo, kad Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalis bendrai apima pasikeitimus, galinčius turėti įtakos įstaigai, o minėto deleguotojo reglamento 12 straipsnio 1 dalyje yra išaiškintas apskaičiavimo metodas, išimties tvarka taikomas įstaigai, kuri prižiūrima tik dalį įnašų mokėjimo laikotarpio (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 38 punktas). Jis taip pat konstatavo, kad Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 1 dalis, kiek ji yra šio straipsnio 2 dalyje įtvirtintos bendros taisyklės išimtis, turi būti aiškinama siaurai ir neleidžiamas joks aiškinimas, kuriuo būtų peržengtos vienintelio minėtame reglamente nurodyto atvejo ribos (žr. 2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 39 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją). Iš to Teisingumo Teismas padarė išvadą, kad į operaciją, kuri yra statuso pasikeitimas, kaip tai suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį, iš esmės negali būti atsižvelgiama apskaičiuojant Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 1 dalyje numatytą įnašą (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 40 punktas).

83 Galiausiai Teisingumo Teismas, atsižvelgdamas į Direktyvą 2014/59, Reglamentą Nr. 806/2014 ir Deleguotąjį reglamentą 2015/63, nurodė, kad kredito įstaigų *ex ante* įnašų metinis rinkimas buvo nustatytas siekiant užtikrinti, kad iki pradinio laikotarpio pabaigos būtų pasiektas tikslinis lygis. Teisingumo Teismas konstatavo, kad siekiant, jog nacionalinės pertvarkymo institucijos galėtų patikimai apskaičiuoti *ex ante* įnašus ir pasiekti Direktyvos 2014/59, Reglamento Nr. 806/2014 ir Deleguotojo reglamento Nr. 2015/63 tikslą, minėto deleguotojo reglamento 12 straipsnio 2 dalyje numatyta sąvoka „statuso pasikeitimas“ turi būti suprantama plačiai (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 44 punktas). Teisingumo Teismas nusprendė, kad ši sąvoka turi būti aiškinama kaip apimanti sandorį, pagal kurį įstaiga nustoja būti prižiūrima nacionalinės pertvarkymo institucijos einamaisiais metais dėl jos prijungimo prie kitoje valstybėje narėje įregistruotos patronuojančiosios bendrovės, ir dėl to šis sandoris neturi įtakos šios įstaigos pareigai pervesti visą tais įnašų mokėjimo metais mokėtinų *ex ante* įnašų sumą (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 48 punktas).

84 Nagrinėjamu atveju dėl tų pačių priežasčių, kurios išdėstytos šio sprendimo 80–83 punktuose, reikia laikyti, kad ECB atliktas kredito įstaigos veiklos leidimo panaikinimas turi būti vertinamas kaip statuso pasikeitimas, kaip tai suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį. Iš tiesų, kaip pažymėjo Teisingumo Teismas 2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967) 43 punkte, jei nacionalinė pertvarkymo institucija turėtų atsižvelgti į įstaigų teisinės ir finansinės padėties pokyčius per atitinkamą įnašų mokėjimo laikotarpį, būtų sunku patikimai apskaičiuoti įprastus per kitus metus mokėtinus įnašus, taigi ir siekti Reglamente Nr. 806/2014 numatyto tikslo – ne vėliau kaip iki pradinio laikotarpio pabaigos pasiekti bent 1 % visų įstaigų, turinčių leidimą vykdyti veiklą dalyvaujančiosiose valstybėse narėse, apdraustųjų indėlių sumos (žr. šio sprendimo 60–62 punktus). Taigi, sąvoka „statuso pasikeitimas“, numatyta Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalyje, turi būti suprantama kaip apimanti įstaigos veiklos nutraukimą dėl jos veiklos leidimo netekimo įnašų mokėjimo laikotarpiu.

85 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad aplinkybė, jog subjektas, panaikinus jo leidimą, nustoja vykdyti kredito įstaigos veiklą įnašo mokėjimo laikotarpiu, neturi įtakos jo pareigai sumokėti visą *ex ante* įnašą, mokėtiną už minėtą įnašo mokėjimo laikotarpį. Taigi šiuo klausimu BPV nepadarė klaidos ginčijamame sprendime. Todėl ieškovas neturėtų priekaištauti BPV dėl to, kad ji *pro rata temporis* neperskaičiavo jo 2018 m. *ex ante* įnašo ir jam negrąžino tariamos permokos.

86 Šios išvados nepaneigia ryšys, kurį ieškovas siekia nustatyti tarp sąvokos „statusas“, kaip ji suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį, ir šios sąvokos, kaip ji suprantama pagal Deleguotojo reglamento 2017/2361 7 straipsnį. Priešingai, nei teigia ieškovas, sąvoka „statuso pasikeitimas“ negali būti suprantama kaip apimanti tik situaciją, kai įstaiga pereina iš vienos kategorijos, apibrėžtos Deleguotojo reglamento 2017/2361 4 straipsnio 1 dalyje, į kitą. Kaip teisingai pažymi Komisija, Deleguotojo reglamento 2015/63 ir Deleguotojo reglamento 2017/2361 tikslas ir paskirtis yra skirtingi. Pastarasis susijęs su įnašų, skirtų BPV administravimo išlaidoms padengti, sistema. Deleguotajame reglamente 2015/63 reglamentuojami įnašai yra viešuoju interesu grindžiami įnašai į BPF, o Deleguotajame reglamente 2017/2361 – įnašai, skirti padengti darbo krūvio ir susijusioms išlaidoms, kylančioms dėl subjektų, už kuriuos tiesiogiai atsakinga BPV (žr. Deleguotojo reglamento 2017/2361 5 konstatuojamąją dalį).

87 Tiesa, ieškovas pateikia argumentus, kuriais siekia atskirti šią bylą nuo bylos, kurioje priimtas 2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimas *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967). Šiuo klausimu jis tvirtina, kad nors toje byloje buvo „statuso pasikeitimas“, taip buvo dėl to, kad Italijos subjektas nepasitraukė iš Kredito įstaigų ir tam tikrų investicinių įmonių bendro pertvarkymo mechanizmo (BPM), bet tapo Vokietijos įstaigos filialu. Neignoruojant šių skirtumų reikia konstatuoti, kad jie nedaro poveikio šio sprendimo 84 punkte padarytai išvadai. Iš tiesų žodžiai „statuso pasikeitimas“ apima bet kokį įstaigos teisinės ar faktinės padėties pasikeitimą, galintį turėti įtakos Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalies taikymui. Veiklos leidimo netekimas neabejotinai yra kredito įstaigos teisinės ar faktinės padėties pasikeitimas. Be to, minėto reglamento 12 straipsnio 2 dalis, kurioje nustatyta, kad įstaigos statuso pasikeitimas neturi įtakos įstaigos pareigai mokėti įprastus metinius įnašus tais konkrečiais metais, bendrai apima pasikeitimus, galinčius turėti įtakos įstaigai, o šio reglamento 12 straipsnio 1 dalyje yra išaiškintas apskaičiavimo metodas, išimties tvarka taikomas įstaigai, kuri prižiūrima tik dalį įnašų mokėjimo laikotarpio. Kadangi pastaroji nuostata, kiek joje nustatyta bendros taisyklės, numatytos Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalyje, išimtis, turi būti aiškinama siauriai ir neleidžiamas joks aiškinimas, kuriuo būtų peržengtos vienintelio minėtame reglamente nurodyto atvejo ribos, leidimo netekimas neišvengiamai priskiriamas minėto 12 straipsnio 2 dalies taikymo sričiai.

88 Ieškovas taip pat mano, kad, kitaip nei byloje, kurioje priimtas 2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimas *State Street Bank International* (C-255/18, EU:C:2019:967), nagrinėtu atveju, jo galutinis pašalinimas iš pertvarkymo sistemos paveikia tikslinį lygį. Šiuo klausimu, atsižvelgiant į teisės aktų leidėjo vartojamus žodžius Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnyje, pakanka konstatuoti, kad jis nusprendė, jog

įstaigos statuso pasikeitimas per mokėjimo laikotarpį neturėjo įtakos tam tikrais metais mokėtinam metiniam įnašui, nepriklausomai nuo poveikio, kurį šis statuso pasikeitimas gali turėti apdraustiesiems indėliams ar tiksliniam lygiui.

89 Iš to darytina išvada, kad Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalis taikoma ieškovo situacijai. Taigi jo argumentai šiuo klausimu turi būti atmesti.

90 Kiti ieškovo pateikti argumentai, išnagrinėti toliau, taip pat nepaneigia prieš tai pateiktų išvadų, padarytų remiantis Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio analize.

3) Dėl kitų ieškovo pateiktų argumentų

91 Kitais ieškovo argumentais iš esmės siekiama įrodyti tariamą nepagrįstą BPF praturtėjimą, *ex ante* įnašų *pro rata temporis* pobūdį ir tai, kad šie įnašai gali būti grąžinami. Grįsdamas savo argumentus ieškovas nurodo nepagrįsto praturtėjimo draudimo principą, Sprendimą SRB/ES/SRF/2018/03, Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio 3 ir 4 dalis ir Įgyvendinimo reglamento 2015/81 7 straipsnio 3 dalį.

i) Dėl tariamo BPF nepagrįsto praturtėjimo

92 Ieškovas teigia, kad Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalis, ypač žodžiai „tinkamai sumokėti įnašai“, turi būti aiškinama atsižvelgiant į nepagrįsto praturtėjimo draudimo principą. Jo teigimu, kiekvienas mokėjimas turi priežastį ir juo siekiama tikslo, todėl jis gali būti grąžintas priežasčiai išnykus arba jei tikslas nepasiektas. Nagrinėjamu atveju tai reiškia, kad *ex ante* įnašai turi būti perskaičiuojami atsižvelgiant į laikotarpį, per kurį įstaiga buvo faktiškai prižiūrima; to nepadarius BPF nepagrįstai praturtėja.

93 Reikia priminti, jog tam, kad nepagrįstu praturtėjimu grindžiamas ieškinys būtų priimtinas, reikia įrodyti praturtėjimą be galiojančio teisinio pagrindo ir tai, kad dėl šio praturtėjimo ieškovas patyrė nuostolių (šiuo klausimu žr. 2011 m. liepos 28 d. Sprendimo *Agrana Zucker*, C-309/10, EU:C:2011:531, 53 punktą).

94 Nagrinėjamu atveju neginčijama, kad ginčijamo sprendimo teisinį pagrindą sudarė Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalis ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnis. Be to, iš šio sprendimo 65–76 punktuose pateiktų motyvų matyti, kad, kaip nusprendė BPV ginčijamame sprendime, minėtų straipsnių taikymas negalėjo lemti ieškovo 2018 m. *ex ante* įnašo perskaičiavimo ir todėl dalies sumokėto šio įnašo grąžinimo.

95 Reikia pažymėti, kad ieškovas neginčija teisinio pagrindo, kuriuo grindžiamas iš ginčijamo sprendimo išplaukiantis BPF nepagrįstas praturtėjimas. Iš tiesų ieškovo rašytinėse pastabose tiesiogiai ar netiesiogiai nepateiktas neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas, kiek tai susiję su Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalimi ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsniu.

96 Todėl reikia daryti išvadą, kad atsisakymas grąžinti, dėl kurio priekaištaujama BPV, grindžiamas galiojančiu teisiniu pagrindu ir neturėtų būti laikomas nepagrįstu praturtėjimu. Atsižvelgiant į tai, reikia atmesti ieškovo argumentą, susijusį su tariamu BPF nepagrįstu praturtėjimu.

ii) Dėl argumentų, grindžiamų Sprendimo SRB/ES/SRF/2018/03 pažeidimu

97 Ieškovas teigia, kad ginčijamu sprendimu pažeidžiamas Sprendimas SRB/ES/SRF/2018/03, nes jame BPV aiškiai pripažino *ex ante* įnašų *pro rata temporis* ir jų grąžintinumo pobūdį. Konkrečiai kalbant, ieškovas nurodo minėto sprendimo 39 ir 40 punktus.

98 Šiuo klausimu reikia priminti, kad remiantis suformuota jurisprudencija paprasta Sąjungos institucijos, organo ar įstaigos praktika negali būti viršesnė už Sutarties normas ar normas, priimtas remiantis Sutartimi (šiuo klausimu žr. 1988 m. vasario 23 d. Sprendimo *Jungtinė Karalystė / Taryba*, 68/86, EU:C:1988:85, 24 punktą ir 1994 m. rugpjūčio 9 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-327/91, EU:C:1994:305, 36 punktą). Iš to darytina išvada, kad BPV sprendimas negali pakeisti nagrinėjamu atveju taikytinų teisės nuostatų taikymo srities.

99 Todėl ieškovo argumentai, kuriais siekiama įrodyti, kad BPV Sprendime SRB/ES/SRF/2018/03 pati pripažįsta *ex ante* įnašų *pro rata temporis* ar grąžintinumo pobūdį, yra nereikšmingi.

100 Bet kokiu atveju šie argumentai yra nepagrįsti. Iš tiesų visų pirma reikia pažymėti, kad remiantis Direktyvos 2014/59 103 straipsniu Latvijos pertvarkymo institucija nustatė ir gavo iš ieškovo 2015 m. *ex ante* įnašą. Šis įnašas buvo sumokėtas BPF remiantis AIG 3 straipsnio 3 dalimi. Be to, reikia priminti, kad iš esmės tikslinis lygis turi būti pasiektas iki aštuonerių metų laikotarpio pabaigos. Galiausiai per šį laikotarpį du aspektai lemia kiekvienos įstaigos individualaus įnašo apskaičiavimą: pirma, metinė maksimali riba (bendra įnašų suma neturi viršyti 12,5 % BPF tikslinio lygio per metus) ir, antra, pareiga apskaičiuojant įtraukti individualius įnašus, surinktus pagal Direktyvą 2014/59, kurie išskaičiuojami iš kiekvienos įstaigos mokėtinos sumos. Tam, kad įvykdytų šią Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalyje numatytą pareigą, BPV atsižvelgia į dalyvaujančiųjų valstybių narių gautus įnašus ir juos linijiniu būdu išskaičiuoja iš kiekvienos įstaigos mokėtinos sumos. Pavyzdžiui, apskaičiuojant ieškovo 2018 m. *ex ante* įnašą, viena aštuntoji sumos, kurią ieškovas sumokėjo už 2015 m., buvo išskaičiuota iš sumos, kurią jis turėjo sumokėti kaip 2018 m. *ex ante* įnašą.

101 Todėl, priešingai, nei tvirtina ieškovas, tai, kad, remiantis Sprendimo SRB/ES/SRF/2018/03 40 punktu, toks išskaičiavimas galėtų lemti neigiamą individualų įnašą ir todėl atitinkama suma būtų pervesta susijusiai įstaigai, yra tik prieš tai minėtų aspektų pasekmė. Priešingai, nei teigia ieškovas, tai nereiškia nei to, kad BPV pripažino *ex ante* įnašų *pro rata temporis* pobūdį, nei jų grąžintinumo (taip pat žr. šio sprendimo 127 punktą).

102 Be to, Sprendimo SRB/ES/SRF/2018/03 39 punktas, kuriuo remiasi ieškovas, nepagrindžia jo argumentų. Žinoma, pagal šį punktą, jei per pradinį laikotarpį įstaiga praranda savo bankinės veiklos leidimą dėl jungimosi, Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalyje numatytas išskaičiavimas taikomas prijungiančiajai įstaigai dėl jungimosi operacijos. Vis dėlto šiame 39 punkte patikslinama, kad prijungiančioji įstaiga turi ir toliau mokėti *ex ante* įnašus į BPF. Taigi ši situacija skiriasi nuo ieškovo situacijos nagrinėjamu atveju.

103 Todėl pagrindą, grindžiamą šio sprendimo pažeidimu, reikia atmesti kaip nereikšmingą ir bet kuriuo atveju kaip nepagrįstą.

iii) Dėl argumentų, grindžiamų Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio pažeidimu

104 Ieškovas tvirtina, kad iš Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio 3 ir 4 dalių matyti, jog dėl bet kokio įnašo galimas vėlesnis koregavimas.

105 Visų pirma reikia pažymėti, kad šios nuostatos, kuriomis remiasi ieškovas, yra suformuluotos taip:

„3. Jeigu pertvarkymo institucijai įstaigų pateiktą informaciją reikia perskaičiuoti arba patikslinti, pertvarkymo institucija metinį įnašą koreguoja pagal atnaujintą informaciją skaičiuodama tos įstaigos metinį įnašą kitam įnašų mokėjimo laikotarpiui.

4. Bet koks skirtumas tarp metinio įnašo, apskaičiuoto ir sumokėto pagal informaciją, kurią reikia perskaičiuoti arba patikslinti, ir metinio įnašo, kuris turėjo būti sumokėtas po metinio įnašo koregavimo, panaikinamas koreguojant metinio įnašo, mokėtino už kitą įnašų mokėjimo laikotarpį, sumą. Tas koregavimas atliekamas mažinant arba didinant įnašus už kitą įnašų mokėjimo laikotarpį.“

106 Taip pat reikia priminti šios nuostatos kontekstą. Įstaigos visą Reglamento Nr. 2015/63 14 straipsnyje nurodytą informaciją turi pateikti per minėtame straipsnyje numatytus terminus. Ši informacija susijusi su mokestiniais metais, ėjusiais iki įnašų mokėjimo laikotarpio. Nagrinėjamu atveju ieškovas neteigia, kad informacija, kurią jis pateikė pagal Deleguotojo reglamento 2015/63 14 straipsnį už 2018 m. įnašų mokėjimo laikotarpį (arba už bet kokį kitą įnašų mokėjimo laikotarpį), yra vėlesnio pataisymo ar peržiūros dalykas. Tačiau jis teigia, kad „įstaigos pateikta informacija gali būti preliminari“, „nes nėra aišku, ar įstaiga tęs savo veiklą aptariamais metais, visų pirma tuomet, kai įstaiga numato atsisakyti savo bankinės veiklos leidimo ir nutraukti savo kaip kredito įstaigos veiklą tam tikru momentu atitinkamais metais, nenustačius konkrečios datos“. Taigi jis iš Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio daro išvadą, kad bet koks įnašas gali būti vėlesnių koregavimų dalykas ir nesvarbu tai, ar tai lemia aplinkybių pasikeitimas, palyginti su ankstesniais metais, ar jau sumokėto įnašo perskaičiavimas.

107 Vis dėlto šio ieškovo pateikto Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio aiškinimo nepatvirtina pati šios nuostatos formuluotė. Ieškovo akcininkų sprendimas jį likviduoti ir jo pasekmės nėra panašūs ir lygintini su apskaitos duomenų taisymu ar peržiūra, kurie gali būti taikomi dėl Reglamento Nr. 2015/63 14 straipsnyje pateiktos informacijos. Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio 3 ir 4 dalyse patikslinama, kad į atnaujintą informaciją atsižvelgiama „[skaičiuojant metinį įnašą] kitam įnašų mokėjimo laikotarpiui“. Taigi ši nuostata neapima situacijų, kaip antai ieškovo, kai įstaiga pasišalina iš pertvarkymo sistemos.

108 Galiausiai, ieškovo pateiktas Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsnio aiškinimas nesuderinamas su Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalimi ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalimi, kaip jos aiškinamos pirma.

109 Todėl ieškovas negali veiksmingai remtis Deleguotojo reglamento 2015/63 17 straipsniu nei siekdamas įrodyti *ex ante* įnašų *pro rata temporis* pobūdį, nei – pagrįsti savo prašymą perskaičiuoti jo 2018 m. *ex ante* įnašo sumą ir grąžinti jo dalį. Todėl jo argumentus šiuo klausimu reikia atmesti.

iv) Dėl argumentų, susijusių su Įgyvendinimo reglamento 2015/81 7 straipsnio 3 dalies pažeidimu

110 Pastabose, pateiktose 2020 m. birželio 29 d. ir per posėdį, ieškovas tvirtina, kad būtų nenormalu, jei, remiantis Įgyvendinimo reglamento 2015/81 7 straipsnio 3 dalimi, įstaigos, kuri nebepatenka į Reglamento Nr. 806/2014 taikymo sritį, neatšaukiami mokėjimo įsipareigojimai galėtų būti panaikinti, o užstatas, kuriais šie įsipareigojimai užtikrinami, galėtų būti grąžinamas, bet piniginiai įnašai negalėtų būti grąžinami.

111 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad specialiosiomis nuostatomis reglamentuojami neatšaukiami mokėjimo įsipareigojimai, kurie, kaip nurodyta Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 3 dalyje, negali viršyti 30 % visos pagal šį straipsnį surinktų įnašų sumos. Šie įsipareigojimai yra kitokio pobūdžio nei *ex ante* įnašai; dėl šios priežasties Sąjungos teisės aktų leidėjas manė, kad jiems būtina taikyti specialią tvarką. Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad tai, jog Įgyvendinimo reglamento 2015/81 7 straipsnio 3 dalis susijusi tik su minėtais įsipareigojimais, išskyrus *ex ante* įnašus, reiškia teisės aktų leidėjo valią jiems netaikyti šioje nuostatoje numatytos taisyklės. Todėl nereikia Įgyvendinimo reglamento 2015/81 7 straipsnio 3 dalies pagal analogiją taikyti įnašams, nurodytiems Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalyje, kaip tai iš esmės tvirtina ieškovas. Todėl reikia atmesti jo argumentą, grindžiamą Įgyvendinimo reglamento 2015/81 7 straipsnio 3 dalimi.

b) Dėl 2015 m. „ex ante“ įnašo

112 Ieškovas iš esmės tvirtina: kadangi per visą pradinį laikotarpį BPV, apskaičiuodama individualų įstaigos įnašą, iš šios įstaigos mokėtinos sumos turi atskaityti jos valstybės narės nustatytus ir surinktus 2015 m. įnašus, BPV turi, kai įstaiga netenka savo veiklos leidimo minėtu laikotarpiu, jai grąžinti likusį *ex ante* įnašą, kurį ji sumokėjo už 2015 m. Šio likučio suma ieškovo atveju yra 836 320,40 EUR.

113 Ieškovas neginčija, kad tuo metu jis turėjo sumokėti Finansų ir kapitalo rinkų komisijos nustatytą sumą. Tačiau jis tvirtina: kadangi viena aštuntoji sumos, sumokėtos kaip 2015 m. *ex ante* įnašas, buvo išskaičiuota iš kiekvieno jo metinio įnašo į BPF, 2015 m. įnašai iš tikrųjų yra „išankstiniai mokėjimai už pirmus aštuonerius BPF metus“. Ieškovas teigia, kad dėl jo veiklos leidimo panaikinimo jis nebepatenka į Reglamento Nr. 806/2014 taikymo sritį, kiek tai susiję su laikotarpiu nuo 2019 iki 2023 m., todėl 5/8 šių „išankstinių mokėjimų“ dalis turi būti jam grąžinta.

114 Ginčijamame sprendime BPV nurodė, kad dalyvaujančiųjų valstybių narių gauti 2015 m. įnašai remiantis AIG 3 straipsnio 3 dalimi buvo pervesti BPF. Pagal šį sprendimą subjektai, kurie sumokėjo 2015 m. *ex ante* įnašus ir kurių veiklos leidimas vėliau buvo panaikintas, neturi teisės į šių įnašų grąžinimą, kaip tai matyti iš Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies.

115 Šiuo klausimu reikia priminti, kad 2015 m. nacionalinių pertvarkymo fondų, kaip antai numatytų Direktyvoje 2014/59 ir Deleguotajame reglamente 2015/63, sukūrimas buvo derinamas su perspektyva 2016 m. pagal Reglamentą Nr. 806/2014 įsteigti visoms valstybėms narėms bendrą pertvarkymo fondą, kuris yra bankų sąjungos dalis ir kuris turėjo laipsniškai pakeisti nacionalinius pertvarkymo fondus.

116 Atsižvelgiant į tai, visų pirma remiantis Direktyvos 2014/59 130 straipsnio 1 dalimi, valstybės narės turėjo nuo 2015 m. sausio 1 d. rinkti *ex ante* įnašus iš jų teritorijoje veiklos leidimus gavusių įstaigų. Šiuo tikslu valstybės narės turėjo pasirūpinti, kad įsipareigojimo mokėti *ex ante* įnašus vykdymas būtų užtikrintas pagal nacionalinės teisės aktus ir kad privalomi sumokėti įnašai būtų visiškai sumokėti (Direktyvos 2014/59 103 straipsnio 4 dalis).

117 Antra, įnašai, kuriuos valstybės narės gavo iki AIG taikymo pradžios, t. y. 2016 m. sausio 1 d., buvo pervesti BPF pagal šio susitarimo 3 straipsnį. Juos pervedus, BPF nedaromas joks skirtumas tarp įnašų už metus ar teisinio pagrindo, pagal kurį jie buvo sumokėti. 2015 m. ir vėlesnių metų įnašai yra pervedami į minėtą bendrą fondą ir yra neatskiriami.

118 Nagrinėjamu atveju iš bylos medžiagos matyti, kad įnašas, kurį ieškovas prašo iš dalies grąžinti, yra *ex ante* įnašas, kurį jis sumokėjo už 2015 m. ir kurio sumą nustatė Latvijos pertvarkymo valdžios institucija, remdamasi Direktyvos 2014/59 103 straipsniu.

119 Šiuo klausimu Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio „Specifinės korekcijos pradiniu laikotarpiu“ 2 dalyje nustatyta:

„Pradiniu laikotarpiu apskaičiuodama kiekvienos įstaigos atskirus įnašus Valdyba atsižvelgia į dalyvaujančių valstybių narių pagal Direktyvos 2014/59/ES 103 ir 104 straipsnius surinktus ir remiantis [AIG] 3 straipsnio 3 dalimi į [BPF] pervestus įnašus, išskaičiuodama juos iš kiekvienos įstaigos mokėtinos sumos.“

120 Todėl reikia konstatuoti, kad nei šios nuostatos formuluotė, nei jos kontekstas negali patvirtinti ieškovo argumentų.

121 Iš tiesų šioje nuostatoje niekaip neminima teisė į 2015 m. įnašų grąžinimą tuo atveju, jei įstaiga pasišalina iš pertvarkymo sistemos per pradinį laikotarpį (2016–2023 m.). Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalyje taip pat nenumatyta, kad 2015 m. įnašai yra „išankstiniai mokėjimai už pirmus aštuonerius BPF metus“.

122 Dėl šios nuostatos konteksto reikia pažymėti, kad Įgyvendinimo reglamento 2015/81 dalykas yra, kaip pažymėjo BPV, išdėstyti atskirų įstaigų įnašų apskaičiavimo sąlygas (Įgyvendinimo reglamento 2015/81 1 straipsnis).

123 Šis reglamentas taikomas įstaigoms, kurių įnašai renkami pagal Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnį (Įgyvendinimo reglamento 2015/81 2 straipsnis). Dėl Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio reikia pažymėti, kad jame išsamiai išdėstyta metinių įnašų pakoreguoto skaičiavimo metodika, kaip išimtis taikoma per pradinį laikotarpį. Įgyvendinimo reglamento 2015/81 6 konstatuojamojoje dalyje šiuo klausimu nurodyta, kad šio reglamento 8 straipsnio 2 dalyje numatyto išskaičiavimo tikslas yra atliekant individualių įnašų apskaičiavimą „įtraukti“ pagal AIG 3 straipsnio 3 dalį pervestas sumas. Kai įstaiga netenka savo leidimo, ji ateityje nebeturi mokėti įnašų pagal Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnį ir todėl jai nebetaikoma Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnyje nurodyta apskaičiavimo metodika. Šiuo klausimu Įgyvendinimo reglamento 8 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad išskaičiavimas taikomas „kiekvienos įstaigos mokėtin[ai] sum[ai]“. Kaip teisingai pažymėjo BPV ir Komisija, šis išskaičiavimas atliekamas tiek, kiek mokėjimo pareiga egzistuoja.

124 Be to, AIG 12 konstatuojamojoje dalyje patikslinta, kad 2015 m. įnašų pervedimo BPF tikslas buvo sustiprinti šio fondo finansinį pajėgumą nuo jo įsteigimo. Taigi Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalyje numatytas išskaičiavimas leidžia BPF nuo pat pirmojo jo veiklos ketvirčio disponuoti ištekliais, atitinkančiais dvejų metų įmokas, užtikrinant, kad 2015 m. gautų sumų pervedimas šiam fondui nesukurtų disbalanso tarp susijusių įstaigų, kiek tai susiję su finansinės naštos pasidalijimu.

125 Taigi, kaip tvirtina BPV, Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalis atspindi nacionalinio mechanizmo progresinį perėjimą prie bendro abipusio Europos mechanizmo ir prie būtinybės užtikrinti BPM veiksmingumą per kuo trumpesnį laiką.

126 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, iš jokių taikytinų teisės nuostatų, visų pirma Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalies, neišplaukia, kad 2015 m. įnašai, kaip tvirtina ieškovas, yra „išankstiniai mokėjimai už pirmus aštuonerius BPF metus“ ir kad todėl jie turi būti grąžinti, kai įstaiga pasišalina iš Reglamento Nr. 806/2014 taikymo srities.

127 Žinoma, negalima atmesti to, kad įstaigos metinio įnašo apskaičiavimas, pavyzdžiui, 2018 m., dėl 2015 m. įnašo išskaičiavimo gali lemti neigiamą sumą ir atitinkamos sumos šiai įstaigai pervedimą. Vis dėlto, tai nėra *pro rata temporis* principu grindžiamas grąžinimas, kaip jį supranta ieškovas. Iš tiesų minėtas apskaičiavimas yra tik matematinė operacija, atliekama siekiant nustatyti minėtos įstaigos 2018 m. metinio įnašo sumą; ši suma gali būti neigiama, jei išskaičiuotina 2015 m. įnašo už dalis yra didesnė nei įnašo, apskaičiuoto už 2018 m. Todėl tokiu atveju įstaigai pervesta suma yra tik šio skaičiavimo rezultato pasekmė. Konkrečiai kalbant 2018 m. *ex ante* įnašų surinkimo momentu nacionalinė pertvarkymo institucija dalį iš kitų įstaigų surinktų sumų perveda įstaigai (-oms), kurios (-ių) metinio įnašo suma atlikus 2015 m. įnašo išskaičiavimą yra neigiama. Todėl, priešingai, nei tvirtina ieškovas, Sprendimo SRB/ES/SRF/2018/03 40 punktas, kuriame konkrečiai minima ši situacija, taip pat nepatvirtina argumento, kuriuo remdamasis jis prašo grąžinti jo 2015 m. *ex ante* įnašo dalį. Tai taikytina ir Sprendimo SRB/ES/SRF/2018/03 39 punktui dėl šio sprendimo 98 punkte išdėstytų priežasčių.

128 Be to, nors 2015 m. įnašų sumą nustatė nacionalinės pertvarkymo institucijos, remdamosi Direktyva 2014/59, šie įnašai turi būti laikomi įmokomis į BPF tuo pačiu pagrindu, kaip ir apskaičiuojami BPV remiantis Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsniu. Kaip buvo priminta šio sprendimo 117 punkte, įnašai pervedami į BPF bendrą fondą ir yra neatskiriami. Todėl reikia manyti, kaip tai daro ir BPV ginčijamame sprendime, kad Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalis, pagal kurią tinkamai sumokėti įnašai negrąžinami, yra taikytina.

129 Taigi, kadangi ieškovas neginčija, kad jis tinkamai sumokėjo savo 2015 m. *ex ante* įnašą, remdamasi Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalimi ir atsižvelgdama į tai, kas išdėstyta, BPV galėjo manyti (ji taip ir darė), kad negalima tenkinti prašymo dėl grąžinimo.

c) Išvada

130 Išnagrinėjus pirmus penkis ieškovo pagrindus darytina išvada, kad BPV nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad ECB atliktas įstaigos leidimo panaikinimas įnašų mokėjimo laikotarpiu nebuvo aplinkybė, dėl kurios šiai įstaigai atsirado teisė į jos *ex ante* įnašo už šį laikotarpį perskaičiavimą *pro rata temporis*, todėl nereikia ieškovui grąžinti sumos, kurią jis pervedė kaip savo 2018 m. *ex ante* įnašą, dalies. Be to, BPV nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad ECB atliktas įstaigos leidimo panaikinimas per pradinį laikotarpį nebuvo aplinkybė, dėl kurios šiai įstaigai atsirado teisė į jos *ex ante* įnašo, sumokėto už 2015 m., likučio grąžinimą.

131 Atsižvelgiant į tai, reikia atmesti ieškovo pateiktus pirmus penkis pagrindus.

3. Dėl ieškinio šeštojo pagrindo, grindžiamo teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principų pažeidimu

132 Pateikdamas ieškinio šeštąjį pagrindą, ieškovas tvirtina, kad pagal teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principus BPV gali nustatyti įstaigoms rinkliavą tik su sąlyga, kad teisės aktuose tokia rinkliava yra aiškiai numatyta. Be to, jokioje nuostatoje aiškiai nenumatyta, kad įnašus mokėti gali būti ir toliau reikalaujama, kai subjektas nustoja būti prižiūrima įstaiga per įnašo mokėjimo laikotarpį. Nešališkas ir objektyvus stebėtojas negali tikėtis, kad ir toliau bus reikalaujama mokėti tokius įnašus. Todėl ieškovas priekaištauja BPV dėl to, kad ji susijusių įstaigų niekada neinformavo apie jos taikomą minėtų teisės nuostatų aiškinimą.

133 BPV, palaikoma Komisijos, ginčija šiuos argumentus.

134 Primintina, kad, remiantis suformuota jurisprudencija, pagal teisinio saugumo principą reikalaujama, kad teisės aktai, kuriais privatiems asmenims sukeliama neigiamų padarinių, būtų aiškūs ir tikslūs, o jų taikymą teisės subjektai galėtų numatyti (šiuo klausimu žr. 2005 m. balandžio 14 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, C-110/03, EU:C:2005:223, 30 punktą ir 2013 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation*, C-362/12, EU:C:2013:834, 44 punktą).

135 Be to, teisė remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu atsiranda, kai tenkinamos trys sąlygos. Pirma, valdžios institucijos suinteresuotajam asmeniui turi būti suteikusios tikslias, besąlygines ir nuoseklias patvirtintų ir patikimų šaltinių garantijas. Antra, šios garantijos turi būti tokios, kad asmeniui, kuriam jos skirtos, atsirastų teisėtų lūkesčių. Trečia, šios garantijos turi atitikti galiojančias teisės normas (žr. 2011 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *Deltafina / Komisija*, T-12/06, EU:T:2011:441, 190 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

136 Pagal Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį tinkamai sumokėti įnašai negrąžinami. Ši nuostata yra aiški ir tiksli ir joje nenumatyta jokia išimtis ar švelninimas. Tai, kad joje nėra patikslinimo dėl jos taikymo srities, parodo, kad ji yra universalaus taikymo. Taigi ji leidžia teisės subjektams aiškiai žinoti savo teises ir pareigas ir jie gali numatyti jos taikymą.

137 Priešingai, nei tvirtina ieškovas, nebuvo galima nenumatyti BPV sprendimo jam negrąžinti jo tinkamai sumokėtų *ex ante* įnašų, atsižvelgiant į prieš tai išdėstytus argumentus. Taigi negali priekaištauti BPV dėl to, kad ji iš anksto neinformavo atitinkamų įstaigų apie tai, kaip ji aiškina atitinkamas nuostatas, kiek tai susiję su įnašais, sumokėtais už 2015 m. arba už kiekvienus pradinio laikotarpio metus.

138 Be to, vien tai, kad Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalyje aiškiai nenurodyta, kad ji taikoma konkrečiai ieškovo padėčiai, remiantis jurisprudencija nėra valdžios institucijos pateikta konkreti garantija, dėl kurios gali kilti teisėtų lūkesčių, kad jo įnašai jam bus grąžinti. Be to, Sprendimo SRB/ES/SRF/2018/03 tekstas leidžia konstatuoti, kad, priešingai, nei tvirtina ieškovas, BPV nepripažįsta *ex ante* įnašų grąžintinumo. Net jei ji pripažintų, tai prieštarautų taikytinoms normoms, todėl ieškovas negalėtų remtis teisėtų lūkesčių apsaugos principu.

139 Todėl reikia atmesti ieškinio šeštąjį pagrindą, grindžiamą teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių apsaugos principų pažeidimu.

4. Dėl ieškinio septintojo pagrindo, grindžiamo proporcingumo principo pažeidimu

140 Ieškovas bendrai tvirtina, kad bet kokia priemonė, kuria nėra grąžinimas įstaigos, kurios leidimas buvo panaikintas, sumokėtų *ex ante* įnašų sumų *pro rata temporis*, yra neproporcinga. Konkrečiai kalbant, jis mano, kad įnašų dydis turi būti proporcingas su atitinkama įstaiga susijusiai rizikai. Ieškovas nurodo dvi situacijas: pirma, kai BPV išlaiko visą įstaigos metinio įnašo sumą, nors pastaroji ir praranda įstaigos statusą po atitinkamų metų pirmojo mėnesio ar pirmosios dienos; antra, kai BPV gauna beveik du kartus didesnius įnašus, nes įstaiga perdavė savo veiklą kitam subjektui metų pradžioje, todėl ji netenka įstaigos statuso, o tas kitas subjektas tampa įstaiga. Be to, jo teigimu, taikant tokią sunkią naštą įstaigoms, dėl kurių gali būti pradėta nemokumo procedūra, t. y. įstaigoms, kurių atžvilgiu BPV nusprendė netaikyti pertvarkymo priemonės, neigiamos pasekmės joms tampa dar sunkesnės.

141 BPV, palaikoma Komisijos, ginčija šiuos argumentus.

142 Remiantis suformuota jurisprudencija, pagal proporcingumo principą, kuris yra vienas iš bendrųjų Sąjungos teisės principų, reikalaujama, kad Sąjungos institucijų veiksmai būtų tinkami atitinkamais teisės aktais siekiamiems teisėtiems tikslams įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jiems pasiekti, todėl kai galima rinktis iš kelių tinkamų priemonių, reikia pasirinkti mažiausiai suvaržančią, o sukelti nepatogumai neturi būti neproporcingi siekiamiems tikslams (žr. 2016 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Philip Morris Brands ir kt.*, C-547/14, EU:C:2016:325, 165 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

143 Reikia priminti, kad kredito įstaigų *ex ante* įnašų metiniu rinkimu, kaip numatyta Reglamente Nr. 806/2014, siekiama užtikrinti, kad BPF turimų finansinių išteklių suma pasiektų bent 1 % visų kredito įstaigų, gavusių veiklos leidimą visose dalyvaujančiosiose valstybėse narėse, apdraustųjų indėlių sumos.

144 Šiuo tikslu, kaip konstatavo Teisingumo Teismas, *ex ante* įnašai yra „planuojami“: kiekvienais metais jie apskaičiuojami nurodant apskaitos informaciją, susijusią su patvirtintomis metinėmis finansinėmis ataskaitomis, turimomis iki metų, ėjusių prieš įnašų mokėjimo laikotarpį, gruodžio 31 d. (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 63 punktas). Vienintelė išimtis taikoma naujoms prižiūrimoms įstaigoms tik dalį įmokos laikotarpio. Tokiu atveju, be įmokos, mokėtinos už minėtus metus, dalinis įnašas renkamas už kitus kalendorinius metus (Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 1 dalis).

145 Dėl klausimo, ar ginčijamas sprendimas yra būtinas siekiamam teisėtam tikslui, reikia konstatuoti, kad tam tikras BPF išteklių stabilumas yra būtinas, kad jie galėtų progresyviai augti, kol pradinio laikotarpio pabaigoje pasieks 1 % indėlių sumos. Jeigu BPV turėtų atsižvelgti į įstaigų teisinės ir finansinės situacijos pasikeitimus, įvykusius per finansinius metus, ir atlikti grąžinimus kitais įmokų mokėjimo metais, BPF būtų sunku pasiekti Direktyvoje 806/2014 nustatytą tikslinį lygį. Be to, Teisingumo Teismas pažymėjo svarbą palengvinti nacionalinių pertvarkymo institucijų atliekamą metinių įnašų apskaičiavimą, kad būtų įgyvendintas Direktyva 2014/59, Reglamentu Nr. 806/2014 ir Deleguotuoju

reglamentu 2015/63 siekiamas tikslas (2019 m. lapkričio 14 d. Sprendimo *State Street Bank International*, C-255/18, EU:C:2019:967, 44 ir 45 punktai). Todėl ginčijamas sprendimas yra būtinas dėl siekiamo teisėto tikslo.

146 Dėl klausimo, ar ginčijamu sprendimu neperžengiama tai, kas būtina šiam teisėtam tikslui pasiekti, reikia konstatuoti, kad, atsižvelgiant į Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį ir Deleguotojo reglamento Nr. 2015/63 12 straipsnio 2 dalį, nebuvo alternatyvos, kuri leistų užtikrinti šį tikslą mažiau ribojančiomis priemonėmis. Vis dėlto įstaigos, kurios leidimas panaikintas atitinkamais metais, mokėtino įnašo koregavimas, kaip siūlo ieškovas, nėra toks pats veiksmingas šio sprendimo 143 punkte nurodytam tikslui pasiekti, nes iš BPF būtų atimtas būtinas stabilumas, kad jo ištekliai galėtų progresyviai didėti iki reikiamo lygio.

147 Be to, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalyje ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalyje nepaliekama jokia galimybė ar diskrecija dėl tinkamai sumokėtų įnašų grąžinimo. Ieškovas nepateikia jokio šių nuostatų neteisėtumu grindžiamo prieštaravimo.

148 Atsižvelgiant į tai, reikia manyti, kad ginčijamas sprendimas nėra neproporcingas, nes juo neviršijama tai, kas būtina nagrinėjamų teisės aktų teisėtiems tikslams pasiekti.

149 Šios išvados nepaneigia kiti ieškovo argumentai.

150 Dėl argumentų, susijusių su santykiu tarp privalomų įnašų ir BPF dengiamos rizikos, reikia pažymėti, kad teisės nuostatomis atsižvelgiama į riziką, susijusią su įstaigos veikla apskaičiuojant įnašo sumą (Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 2 dalis), tačiau nenustatomas ryšys tarp šios sumos ir mėnesių, per kuriuos sistemai kilo tokia rizika, skaičiaus, išskyrus naujai prižiūrimą įstaigą. Taigi ieškovo argumentai šiuo klausimu turi būti atmesti.

151 Dėl ieškovo nurodytos situacijos, kai BPV išsaugo visą įstaigos metinio įnašo sumą, nors pastaroji netenka įstaigos statuso po atitinkamų metų pirmojo mėnesio ar dienos, nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad Sprendimas SRB/ES/SRF/2018/03 buvo priimtas 2018 m. balandžio 12 d., Finansų ir kapitalo rinkų komisija ieškovui apie jo mokėtiną įnašą pranešė 2018 m. balandžio 27 d., o jo leidimas buvo panaikintas 2018 m. liepos 11 d. Todėl ieškovo nurodyta situacija yra vien hipotetinė ir negali būti vertinama atsižvelgiant į nagrinėjamo atvejo informaciją. Dėl to šis argumentas turi būti atmestas.

152 Dėl ieškovo nurodytos situacijos, kai BPV gauna beveik du kartus didesnius įnašus, nes įstaiga metų pradžioje perdavė savo veiklą kitam subjektui ir dėl to prarado savo, kaip įstaigos, statusą, o tas kitas subjektas vėliau tampa įstaiga, reikia konstatuoti, kad šis argumentas nėra pakankamai pagrįstas, kad Bendrasis Teismas galėtų į jį atsakyti. Iš tiesų ieškovas tik nurodo šią situaciją; jis ją pats kvalifikuoja kaip hipotetinę ir nenurodo jos reikšmės šiam ginčui išspręsti. *Ex ante* įnašų apskaičiavimas, remiantis Deleguotojo reglamento 2015/63 14 straipsnio 1 ir 4 dalimis, yra grindžiamas ankstesnių metų duomenimis; kitaip tariant, subjekto, kuris 2018 m. tampa įstaiga, įnašas apskaičiuojamas atsižvelgiant į 2017 m. Ieškovas nenurodo jokio elemento, visų pirma dublike, kuris leistų suprasti, ar jo atveju buvo atsižvelgta į šią nuostatą ar kitas nuostatas, galimai taikytinas tokiai situacijai. Šis argumentas neatitinka minimalių reikalavimų, nurodytų Procedūros reglamento 76 straipsnyje, ir turi būti atmestas kaip nepriimtinas, nes nebuvo patikslintas.

153 Dėl ieškovo argumentų, susijusių su neigiamomis ginčijamo sprendimo pasekmėmis įstaigoms, kurioms gali būti iškelta nemokumo byla, reikia konstatuoti, kad šie argumentai grindžiami idėja, kad atitinkamas subjektas netektų turto negrąžinimo atveju. Vis dėlto, kadangi *ex ante* įnašai nėra „išankstiniai mokėjimai“ ir kadangi įstaigos leidimo praradimas įnašo mokėjimo metais nesuteikia jai jokios teisės į jos metinio įnašo grąžinimą, ieškovas neįrodė, kad egzistuoja turtas, kuris iš subjekto galėtų būti atimtas. Taigi, šiuos argumentus reikia atmesti.

154 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti septintąjį pagrindą, grindžiamą proporcingumo principo pažeidimu.

5. Dėl dešimtojo pagrindo, grindžiamo Chartijos 16 ir 17 straipsnių pažeidimu

155 Pateikdamas dešimtąjį pagrindą, ieškovas tvirtina, kad jo teisės, kiek tai susiję su „nepanaudotais *ex ante* įnašais“, yra nuosavybės teisė, kaip ir centriniame banke saugomos grynųjų pinigų atsargos. Tai ypač akivaizdu, kiek tai susiję su *ex ante* įnašais už pirmuosius aštuonerius BPF egzistavimo metus. Jis tvirtina, kad šių nuosavybės teisių netekimas nebuvo įtvirtintas įstatyme ir nėra pateisinamas viešuoju interesu. BPV taip pat nepasiūlė jokios rūšies kompensacijos. Be to, tai, kad BPV pasiliko visus sumokėtus įnašus, nepaisant įstaigos prarasto leidimo, reiškia įstatyme nenumatytą ieškovo laisvės užsiimti verslu apribojimą.

156 BPV, palaikoma Komisijos, ginčija šiuos argumentus.

157 Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 16 straipsnyje numatyta, kad „(l)aisvė užsiimti verslu pripažįstama pagal Sąjungos teisę ir nacionalinius teisės aktus bei praktiką“.

158 Pagal Chartijos 17 straipsnio 1 dalį ir 52 straipsnio 1 dalį nuosavybė negali būti atimta, išskyrus atvejus, kai tai yra būtina visuomenės poreikiams ir tik įstatymo nustatytais atvejais ir sąlygomis laiku ir teisingai už ją atlyginant.

159 Pagal jurisprudenciją pagrindinės teisės, t. y. laisvė užsiimti verslu ir teisė į nuosavybę, nėra absoliučios teisės, taigi gali būti nustatyti naudojimosi jomis apribojimai, jeigu jie pagrįsti Sąjungos siekiamais bendrojo intereso tikslais, su sąlyga, kad tokie apribojimai iš tikrųjų atitinka minėtus bendrojo intereso tikslus ir siekiamo tikslo atžvilgiu nėra neproporcingi ir neleistini veiksmai, keliantys grėsmę pačių užtikrinamų teisių esmei (žr. 2017 m. kovo 28 d. Sprendimo *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 148 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją).

160 Siekiant nustatyti šios teisės apimtį, remiantis Chartijos 52 straipsnio 3 dalimi, reikia atsižvelgti į 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos (toliau – EŽTK) papildomo protokolo Nr. 1 1 straipsnį (šiuo klausimu žr. 2008 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Kadi ir Al Barakaat International Foundation / Taryba ir Komisija*, C-402/05 P ir C-415/05 P, EU:C:2008:461, 356 punktą).

161 EŽTK papildomo protokolo Nr. 1 1 straipsnyje numatyta:

„Kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo turi teisę netrukdomas naudotis savo nuosavybe. Iš niekieno negali būti atimta jo nuosavybė, išskyrus tuos atvejus, kai tai yra būtina visuomenės interesams ir tiktai įstatymo numatytomis sąlygomis bei vadovaujantis bendraisiais tarptautinės teisės principais.

Tačiau ankstesnės nuostatos jokiu būdu neriboja valstybės teisės taikyti tokius įstatymus, kokie, jos manymu, jai reikalingi, kad galėtų kontroliuoti nuosavybės naudojimą atsižvelgdama į bendrąjį interesą arba, kad garantuotų mokesčių, kitų rinkliavų ar baudų mokėjimą.“

162 Nagrinėjamu atveju reikia pažymėti, kad aptariamais įnašais ribojama EŽTK papildomo protokolo Nr. 1 1 straipsnyje garantuojama teisė, nes dėl jų atitinkama įstaiga netenka nuosavybės dalies, t. y. savo sumokėtos sumos. Šis apribojimas yra pateisinamas pagal šio straipsnio antrąją pastraipą, kurioje aiškiai numatyta išimtis dėl mokesčių ir kitų rinkliavų (šiuo klausimu žr. 2004 m. sausio 13 d. EŽTT sprendimą *Orion Břeclav s.r.o. prieš Čekijos Respubliką*, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Šiomis aplinkybėmis reikia patikrinti, ar ginčijamas sprendimas atitinka nagrinėjamus teisės aktus, ar ieškovo nuosavybės teisės pažeidimas iš tikrųjų atitinka bendrojo intereso tikslus ir ar šis apribojimas siekiamo tikslo atžvilgiu nėra neproporcingas ir neleistinas kišimasis, pažeidžiantis pačią teisės į nuosavybę esmę.

164 Visų pirma iš šio sprendimo 58–131 punktų matyti, kad BPV pagrįstai taikė Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį. Todėl ginčijamas sprendimas atitinka taikytinas teisės nuostatas.

165 Be to, iš šio sprendimo 143–148 punktų matyti, kad sprendimas negrąžinti ieškovui dalies jo įnašų, nors jo leidimas buvo panaikintas, iš tikrųjų atitinka bendrojo intereso tikslus ir nėra neproporcingas šiems tikslams. Atsižvelgiant į tai, reikia konstatuoti, kad tas sprendimas siekiamo tikslo atžvilgiu nėra neproporcingas ir neleistinas kišimasis, pažeidžiantis pačią ieškovo teisės į nuosavybę esmę. Dėl tų pačių motyvų tas sprendimas nekelia pavojaus ir pačiai jo laisvės užsiimti verslu esmei.

166 Todėl nebuvo nustatytas ginčijamas teisės į nuosavybę ir laisvės užsiimti verslu pažeidimas.

167 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti dešimtąjį pagrindą, grindžiamą Chartijos 16 ir 17 straipsnių pažeidimu.

6. Dėl ieškinio aštuntojo ir devintojo pagrindų, grindžiamų „adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans“ ir draudimo neatlikti prieštaringų veiksmų pažeidimu

168 Pateikdamas aštuntąjį pagrindą, ieškovas mano, kad BPV pažeidė *adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans* principą, pagal kurį niekas negali remtis savo paties nesąžiningumu. Konkrečiai kalbant, jis tvirtina, kad 2018 m. vasario 23 d. BPV viešai paskelbė, kad ieškovas ir jo Liuksemburgo filialas turi būti likviduoti. Po šio paskelbimo ieškovo akcininkai buvo priversti pradėti savanoriško likvidavimo procedūrą. Vėliau dėl šio savanoriško likvidavimo ECB turėjo panaikinti ieškovo veiklos leidimą. Todėl, pirma, BPV atėmė iš ieškovo naudą, kurią jis turėjo dėl savo *ex ante* įnašo, pervesto BPF už 2018 m. Antra, BPV įgijo naudos dėl to, kad ji gavo įnašą, o susijusi rizika, likvidavus ieškovą, buvo pašalinta. Atsisakiusi grąžinti ieškovo *ex ante* įnašą, BPV siekia išsaugoti neteisėtą naudą. Pateikdamas devintąjį pagrindą ieškovas taip pat teigia, kad, nurodžiusi likviduoti ieškovą ir pasilaikyti jo įnašą, BPV veikė prieštaringai ir savavališkai.

169 BPV, palaikoma Komisijos, ginčija šiuos argumentus.

170 Pirma, tam, kad būtų galima remtis *adage nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, dar reikia, kad būtų nustatyti BPV priskirtini nesąžiningi veiksmai. Išnagrinėjus pirmus penkis pagrindus matyti, kad BPV pagrįstai taikė Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalį ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalį. Todėl nagrinėjamu atveju jai negali būti priekaištaujama dėl kokių nors nesąžiningų veiksmų.

171 Dėl 2018 m. vasario 23 d. BPV sprendimo netaikyti pertvarkymo priemonės ir dėl klausimo, ar BPV atsakinga už ieškovo akcininkų pradėtą savanoriško likvidavimo procedūrą, reikia pažymėti, kad tai nėra šio ieškinio dalykas ir todėl neturėtų pagrįsti tariamų nesąžiningų veiksmų.

172 Antra, reikia konstatuoti, kad su tariamai prieštaringais BPV veiksmais susijęs pagrindas grindžiamas 2018 m. vasario 23 d. BPV sprendimu netaikyti pertvarkymo priemonės ir klausimu, ar BPV atsakinga už ieškovo akcininkų pradėtą savanorišką likvidavimo procedūrą. Vis dėlto toks pagrindas, kuriuo neginčijamas ginčijamo sprendimo teisėtumas, yra nereikšmingas ir gali būti tik atmestas.

173 Taigi reikia atmesti ieškinio aštuntąjį ir devintąjį pagrindus.

7. Dėl ginčijamo sprendimo nepakankamo motyvavimo

174 2020 m. birželio 29 d. pateiktų pastabų 92 punkte ieškovas tvirtina, kad BPV nepakankamai motyvavo ginčijamą sprendimą. Jis mano, kad tame sprendime BPV tik tvirtino, jog įnašai į BPF niekada nebuvo grąžinti, tačiau nepateikė įtikinamo paaiškinimo, pagrindžiančio atsisakymą atlikti naują apskaičiavimą ir grąžinti prašomą sumą. Ieškovas pažymi, kad BPV savo sprendime nenurodė priežasčių, dėl kurių „2015 m. įnašai galėjo būti grąžinti, jei per pradinį laikotarpį turėjo būti mokamos mažos papildomos sumos, bet neturėtų būti grąžinti, jei neturėjo būti mokama jokia kita suma“.

175 Pagal suformuotą jurisprudenciją motyvavimo stoka ar jo nepakankamumu grindžiami pagrindai yra viešosios tvarkos išlyga ir šalys jais gali remtis bet kurioje proceso stadijoje (2000 m. liepos 25 d. Nutarties *RJB Mining / Komisija*, T-110/98, EU:T:2000:199, 46 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1997 m. vasario 20 d. Sprendimo *Komisija / Daffix*, C-166/95 P, EU:C:1997:73, 23–25 punktus). Taigi šis ieškinio pagrindas yra priimtinas.

176 Be to, reikia priminti, kad SESV 296 straipsnio reikalavimas nurodyti motyvus turi atitikti atitinkamo teisės akto pobūdį ir aiškiai bei nedviprasmiškai nurodyti institucijos, priėmusios teisės aktą, argumentus, kad leistų suinteresuotiesiems asmenims žinoti, dėl kokių priežasčių priimta priemonė, o Sąjungos teismui – vykdyti kontrolę. Nereikalaujama, kad motyvuose būtų išdėstytos visos svarbios faktinės ir teisinės aplinkybės, nes tai, ar akto motyvai atitinka SESV 296 straipsnyje nustatytus reikalavimus, turi būti vertinama atsižvelgiant ne tik į jo formuluotę, bet ir į kontekstą bei atitinkamą klausimą reglamentuojančių teisės normų visumą (1998 m. balandžio 2 d. Sprendimo *Komisija / Sytraval ir Brink's France*, C-367/95 P, EU:C:1998:154, 63 punktas ir 2019 m. gegužės 8 d. Sprendimo *Landeskreditbank Baden-Württemberg / ECB*, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 87 punktas).

177 Iš to darytina išvada, kad motyvavimas neturi būti išsamus, bet turi būti laikomas pakankamu, jei išdėstomos faktinės aplinkybės ir teisiniai argumentai, turintys esminę reikšmę sprendimo turiniui (šiuo klausimu žr. 2008 m. liepos 10 d. Sprendimo *Bertelsmann ir Sony Corporation of America / Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 169 punktą ir 2010 m. kovo 3 d. Sprendimo *Freistaat Sachsen / Komisija*, T-102/07 ir T-120/07, EU:T:2010:62, 180 punktą).

178 Nagrinėjamu atveju iš šio sprendimo 13 punkte pateikto ginčijamo sprendimo aprašymo matyti, kad BPV nurodė esmines faktines ir teisines aplinkybes. Ginčijamas sprendimas leido, pirma, ieškovui žinoti priimto sprendimo pagrindus tam, galėtų ginti savo teises, ir, antra, Sąjungos teismui atlikti to sprendimo teisėtumo kontrolę. Iš tiesų ieškovas galėjo ginčyti ginčijame sprendime pateiktų vertinimų pagrįstumą, priekaištaudamas BPV, be kita ko, dėl jos pateikto Reglamento Nr. 806/2014 70 straipsnio 4 dalies aiškinimo ir Deleguotojo reglamento 2015/63 12 straipsnio 2 dalies taikymo jo situacijai, kaip tai įrodo ieškinys. Be to, kaip matyti iš prieš tai atliktos ieškinyje pateiktų skirtingų pagrindų analizės, Bendrasis Teismas galėjo nuspręsti dėl šių argumentų ir atlikti ginčijamo sprendimo kontrolę. Todėl ieškovas klaidingai tvirtina, kad minėto sprendimo motyvavimas yra nepakankamas.

179 BPV neturėtų būti priekaištaujama, kad nepateikė priežasčių, dėl kurių „2015 m. įnašai galėjo būti grąžinti, jei per pradinį laikotarpį turėjo būti mokamos mažos papildomos sumos, bet neturėtų būti grąžinti, jei neturėjo būti mokama jokia kita suma“. Iš tiesų, kaip matyti iš šio sprendimo 13 punkto, BPV sprendime aiškiai nurodė priežastis, dėl kurių ji negalėjo patenkinti ieškovo prašymų. Be to, šiame sprendime išnagrinėjus pirmus penkis pagrindus darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia ieškovas, BPV niekada netvirtino, jog „2015 m. įnašai galėjo būti grąžinti“, bet nurodo, kad jie galėjo būti išskaičiuoti iš įstaigos mokėtinos sumos, remiantis Įgyvendinimo reglamento 2015/81 8 straipsnio 2 dalimi. Todėl šis ieškovo argumentas turi būti atmestas.

180 Taigi, atsižvelgiant į visai tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pagrindą, grindžiamą nepakankamu ginčijamo sprendimo motyvavimu, taigi ir visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

181 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi ieškovas pralaimėjo bylą, iš jo priteisiamos bylinėjimosi išlaidos pagal BPV pateiktus reikalavimus.

182 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (dešimtoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Nurodyti *ABLV Bank AS* padengti savo ir Bendros pertvarkymo valdybos (BPV) nurodytas bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Paskelbta 2021 m. sausio 20 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.